

Γεγονότα από την ελληνική ιστορία

Φώτη Κόντογλου, Αθανάσιος Διάκος - Θεόδωρος Κολοκοτρώνης -
Γεώργιος Καραϊσκάκης - Ανδρέας Μιαούλης
(λεπτομέρεια τοιχογραφίας, Οι Έλληνες ζωγράφοι, εκδ. Μέλισσα)

Ελευθεριά, για σένα ζω,
για σε μόνον παλεύω,
και αν εις τον κόσμο δε σε βρω,
αλλού θα σε γυρεύω.

Λορέντζος Μαβίλης

Η'. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων

Νικόλαος Ξυδιάς

(1826 ή 1828-1909)

Ζωγράφος που φιλοτέχνησε
προσωπογραφίες, νεκρές
φύσεις, πίνακες ηθογραφί-
κού περιεχομένου κ.ά.

Νικόλαου Ξυδιά, Ο γιος του καλλιτέχνη

(Το παιδί στη νεοελληνική τέχνη, εκδ. Adam)

Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου

[Συνάντηση με το Διγενή Ακρίτα]

Το μυθιστόρημα *Νικηφόρος Φωκάς*, στο οποίο ανήκουν τα παρακάτω αποσπάσματα, αποτελεί το δεύτερο βιβλίο μιας τριλογίας. Τα άλλα δύο μέρη της είναι τα έργα *Δοξανιώ* και *Η Μαρούλα της Λήμνου*. Με επίκεντρο τη ζωή του σκληροτράχηλου και ανίκητου πολεμιστή του Βυζαντίου, του αυτοκράτορα Νικηφόρου Φωκά (963-969 μ.Χ.), η συγγραφέας ζωντανεύει μια ολόκληρη εποχή της βυζαντινής ιστορίας, γεμάτη μεγαλείο, ποίηση αλλά και αγριότητα. Μετά την καταστροφή των Σαρακηνών στην Ταρσό και την κατάληψη της Συρίας από τον βυζαντινό στρατό, ο Θεοδόσιος, φίλος και συμπολεμιστής του Φωκά, επισκέπτεται στα μεθόρια, κοντά στον Ευφράτη, τον Βασίλειο Πανθήριο, τον θρυλικό Διγενή Ακρίτα, φέρνοντάς του δώρα από τον Νικηφόρο Φωκά.

Ενας άλλος κόσμος ήταν εκεί. Οι άνθρωποι κι από τις δυο πλευρές ζούσαν μέρα νύχτα μέσα στο φόβο των επιθέσεων. Υπήρχαν στίφη^{*} ληστρικά, οργανωμένα, που ζούσαν μόνο από τις αρπαγές, κι όλοι ήξεραν τα κατορθώματα του Βασιλείου και έφτιαχναν μύθους και τραγούδια και τον τραγουδούσαν αυτόν το γενναίο, που είχε, έλεγαν, υπερφυσικές ιδιότητες και σκότωνε δέκα λιοντάρια μαζί και πως έτρεμαν τα βουνά κι ανατρίχιαζε η γη όπου πατούσε.

Όπου ρωτούσαν για το Βασίλειο Πανθήριο, όλοι τούς κοίταζαν σαν άλαλοι και σαν ν' απορούσαν που δεν ήξεραν...

Εκεί έμαθε ο Θεοδόσιος πως όλες τούτες τις «άκρες» της αυτοκρατορίας τις προστάτευε ο Βασίλειος με τους στρατιώτες του, τους καβαλαρίους, που τους έτρεμαν οι Σαρακηνοί κι όπου περνούσαν άφηναν ένα μαύρο σύννεφο τρόμου.

Όσο πιο πολύ ρωτούσε να μάθει ο Θεοδόσιος, τόσο λιγότερο ήξερε. Όλοι μιλούσαν για το Βασίλειο και κανείς δε γνώριζε πού μένει, κανείς δεν τον είχε δει ποτέ, σαν να ήταν ένα πρόσωπο του μύθου και της φαντασίας. Και τόσο όλα τούτα κέντρισαν την περιέργειά του, που βάλθηκε οπωσδήποτε να τον βρει.

* * *

Ύστερα από πολλές περιπλανήσεις, ο Θεοδόσιος έφτασε στην άκρη άκρη της αυτοκρατορίας, πάνω από τις όχθες του Ευφράτη, που τα κρυστάλλινα νερά του έρχονταν κατευθείαν από τον παράδεισο, όπως το ήθελε ο λαός.

* (τα) στίφη (το στίφος): πυκνά πλήθη

Εκεί, του είπαν, θα βρει το Βασίλειο.

Ήταν ένα κάστρο χτισμένο πάνω σε βράχο γρανίτινο, πανύψηλο κάστρο, και εκεί έμενε.

Φούσκωσαν τα στήθια του κι η καρδιά του πήγε να σπάσει την ώρα που χτύπησε την πόρτα.

— Θέλω να δω το Βασίλειο, αυτόν που τραγουδά ο λαός, το φύλακα των άκρων της αυτοκρατορίας..., είπε και έδειξε τα δώρα του Νικηφόρου.

Ο δούλος τον έμπασε μέσα κι ο Θεοδόσιος σάστισε. Όλο το σπίτι ήταν ντυμένο με δέρματα αγριμών και παντού κρέμονταν δόντια και νύχια και καύκαλα*, και μια πανέμορφη γυναίκα ήρθε και του μίλησε γλυκά και είπε πως ήταν η γυναίκα του, η Ευδοκία.

Φορούσε ασημοσκάλιστο περιδέραιο* στο μέτωπο με ρουμπίνια και διαμάντια απάνω, και φόρεμα ολομέταξο στολισμένο με μαργαριτάρια, και τα μάτια της ήταν πράσινα σμαράγδινα και η φωνή της μελωδική σαν ήχος άρπας σε νύχτα φεγγαριού.

— Τώρα θα ’ρθει ο Βασίλειος, είπε, κι η καρδιά του Θεοδόσιου σπαρτάρησε ξετρελαμένη.

Ζαλίστηκε το παλικάρι σαν τον αντίκρισε κι ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα να δει μην ονειρεύεται.

Ήταν πανύψηλος και λυγερός και τα μάτια του δεν μπορούσε να τα δει ο Θεοδόσιος, γιατί η λάμψη τον θάμπωνε.

Και καθώς τον κοίταζε, του φάνηκε πως του ξέφευγε και δεν μπορούσε να τον συγκεντρώσει, τα χέρια του και τα πόδια του και τα μαλλιά του μάκραιναν τόσο πολύ, που χάνονταν μέσα στο βλέμμα του, ή έτσι του φαινόταν, και δεν ήξερε ο άμοιρος αν εκείνη την ώρα έβλεπε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο ή ένα πλάσμα που το έπλασε η φαντασία των ανθρώπων κι η ανάγκη τους να υπάρχει φύλακας άγγελος του φόβου.

— Σου έφερα τα δώρα του Νικηφόρου, είπε ο Θεοδόσιος, επιστρατεύοντας όλες τις δυνάμεις του, κι ο Βασίλειος σαν να χαμογέλασε.

— Κοίταζε τι είναι, Ευδοκία, είπε, κι εκείνη άνοιξε την ασημένια θήκη κι έβγαλε από μέσα το σπαθί κι ύστερα άνοιξε και το μικρό χρυσόδετο κουτί κι έβγαλε τον πολύτιμο θυρεό*.

Αν δεν υπάρχει, πώς μπορώ ν’ ακούω τη φωνή του..., συλλογίστηκε ο Θεοδόσιος και πήρε κουράγιο να πει:

— Ο λαός σου γράφει ποιήματα και σου τραγουδά...

Γέλασε ο Βασίλειος και σαν να τον ευχαρίστησε ο λόγος.

— Κι όμως κανείς δε με γνωρίζει, είπε.

— Γνωρίζουν τα κατορθώματά σου..., απάντησε ο Θεοδόσιος.

Ο Βασίλειος έγινε σαν απόμακρος ζαφνικά, κι ο Θεοδόσιος τον κοίταζε ακόμα ζαλισμένος. Του φαινόταν πως δεν είχε περίγραμμα, πως μεγάλωνε και μίκραινε, σάμπως να ήταν η σάρκα του από το υλικό της φαντασίας, και τα ρούχα που φορούσε ήταν σαν να τα πήρε από κάποιον πανέμορφο μύθο και παράλλαξαν κάθε τόσο, πότε γίνονταν από μαύρο φολιδωτό* του θανάτου και πότε από λευκό της ποίησης, και τα μαλλιά

* **καύκαλα** (το καύκαλο): κρανία, κόκαλα κρανίου

* (το) **περιδέραιο**: το κολιέ

* **το θυρεό** (ο θυρεός): έμβλημα (συμβολική παράσταση) με σχήμα ασπίδας

* **φολιδωτό** (φολιδωτός): καλυμμένο με μικρές μεταλλικές πλάκες

του ήταν πυρρόξανθα* και σγουρά ή έτσι του φαίνονταν του Θεοδόσιου και χάνονταν σ' ένα σύννεφο από σκόνη χρυσή και σπίθες σαν αυτές που αφήνουν τα πέταλα των αλόγων τη νύχτα.

Επιστράτευσε και πάλι τις δυνάμεις του ο Θεοδόσιος να ρωτήσει επιτέλους αυτό που τον έκαιγε:

— Είναι αλήθεια πως πάλεψες με το Χάρο σ' ένα μαρμαρένιο τόπο και τον νίκησες;

Γέλασε ο Βασίλειος και το πρόσωπό του ήταν πανέμορφο τώρα, σαν να είχε κάτι από την αθωότητα του παιδιού.

— Έτσι σου τραγουδά ο λαός..., είπε πάλι ο Θεοδόσιος, μου έδειξαν ακόμα και τον τόπο...

Ο Βασίλειος στάθηκε αμίλητος λίγες στιγμές. Ύστερα, πήρε στο χέρι του το ασημένιο ξίφος και το θυρεό* και, κοιτάζοντάς τα, είπε:

— Πάλεψα με το Χάρο και τον νίκησα..., μα η νίκη μου πήγε χαμένη... Είμαι τριάντα χρονών και σε τρία χρόνια θα ρθει να με πάρει...

Ανατρίχιασε ο Θεοδόσιος. Πώς μπορούσε να το ξέρει αυτό; Και ποια σχέση είχαν τα χρόνια του με το Χριστό;

Η Ευδοκία πήγε κοντά του και κράτησε το κεφάλι του στον κόρφο* της. Θα πέθαινε κι εκείνη μαζί του, την ίδια μέρα, είπε.

Ο Θεοδόσιος δεν κατάλαβε, μα κι ούτε ρώτησε.

Είδε το Βασίλειο να παίρνει ένα περιλαίμιο* που ήταν από τομάρι δουλεμένο και είχε περασμένα τρία νύχια λιονταριού.

— Πάρε αυτό να με θυμάσαι, του είπε, κι ο Θεοδόσιος αναπήδησε από τη χαρά του.

Φεύγοντας, τόλμησε να ρωτήσει:

— Βγαίνει κάθε νύχτα στο μαρμαρένιο τόπο ο Χάρος;

Ο Βασίλειος χαμογέλασε.

— Πήγαινε εκεί να το δεις μόνος σου...

Την ίδια κιόλας νύχτα ο Θεοδόσιος βρισκόταν στο μαρμαρένιο τόπο. Ήταν μια απέραντη κυκλική περιοχή, σαν πελώριο αλώνι* που έβγαινε μέσα από άλλο αλώνι, κι ήταν από κατάλευκο μάρμαρο, λες και η φύση η ίδια το τεχνούργησε τόσο τέλεια.

Έμεινε εκεί, μονάχος, όλη τη νύχτα. Περίμενε το Χάρο να παλέψει μαζί του· ήταν αποφασισμένος.

Έσφιξε τη σπάθα του και περίμενε. Ήταν ο γενναίος τούτη τη νύχτα και θα το απόδειχνε. Και σε κάθε σούρσιμο του ανέμου ή κρώξιμο αγριμού πεταγόταν απάνω και ύψωνε τη σπάθα του έτοιμος, χωρίς ούτε στιγμή να δειλιάσει. Αν ερχόταν, θα πάλευε, θα χτυπιόταν μαζί του.

* **πυρρόξανθα**
(πυρρόξανθος):
κοκκινόξανθα

* **στον κόρφο της** (ο
κόρφος): στην αγκαλιά
της

* (το) **περιλαίμιο**:
κολάρο, λουρίδα που
έμπαινε γύρω από τον
λαιμό

* (το) **αλώνι**: κυκλικός
χώρος, συνήθως
λιθόστρωτος, που
πάνω του γινόταν το
αλώνισμα του σταριού

Σπύρου Βασιλείου, ο Διγενής (Οι Έλληνες ζωγράφοι, εκδ. Μέλισσα)

Μαρία
Λαμπαδαρίδου-Πόθου

(Μύρινα Λήμνου 1933)

Πτυχιούχος της Παντείου Ανωτάτης Σχολής Πολιτικών Επιστημών και του Θεατρικού Τμήματος του Πανεπιστημίου της Σορβόνης. Το λογοτεχνικό έργο της, για παιδιά και μεγάλους, περιλαμβάνει ποίηση, μυθιστορήματα, διηγήματα, δοκίμια και θεατρικά έργα. Τα θέματα που την απασχολούν είναι η ελληνική ιστορία και οι ανθρώπινες σχέσεις. Μερικά από τα έργα της: Ο Ορφέας στο μαγεμένο δάσος, Γράμμα στο γιο μου κι ένα άστρο, Σπίτι μου της Μικρασίας (για παιδιά και εφήβους). Ο χορός της Ηλέκτρας, Πήραν την Πόλη πήραν την... (για μεγάλους).

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Πώς φανταζόταν ο λαός τον Διγενή; Γιατί του έπλαθε μύθους και τραγούδια;
2. Ποια ήταν τα στοιχεία που προκάλεσαν μεγαλύτερη εντύπωση στον Θεοδόσιο από τη συνάντησή του με τον Διγενή; Είχαν σχέση με όσα φανταζόταν ο λαός γι' αυτόν τον ήρωα;
3. Έχουν γραφτεί δημοτικά τραγούδια (ακριτικά), αλλά και σύγχρονα ποιήματα, με θέμα τον Διγενή Ακρίτα και τα κατορθώματά του. Συγκεντρώστε πληροφορίες και διαβάστε τες στην τάξη.
4. Να χωρίσετε το κείμενο σε θεματικές ενότητες και να δώσετε έναν τίτλο στην καθεμιά απ' αυτές.

Κώστας Ουράνης

[Ο Μυστράς]

Ηταν μια εξαίσια ανοιξιάτικη μέρα, όταν επισκέφθηκα το Μυστρά. Η πεδιάδα της Σπάρτης ήταν τόσο γελαστή, που η αυστηρή ανάμνηση των αρχαίων Σπαρτιατών σε παραξένευε σαν κάτι το απίθανο και το παράταιρο. Ο αέρας ήταν αρωματισμένος, η πρασινάδα είχε μιαν ασύγκριτη δροσιά κι ο Ευρώτας, μέσα στ' άσπρα χαλίκια της κοίτης του, δεν ήταν παρά ένα μικρό και φλύαρο ειδυλλιακό ποτάμι. Τα πλατάνια ριγούσαν* στο χάδι της αύρας, οι μεγάλες ροδοδάφνες των οχθών του Ευρώτα γέμιζαν ρόδινα σαλπίσματα την ησυχία και, πάνω στη χλόη, τ' αναρίθμητα αγριολούλουδα κεντούσαν συνθέσεις μαγευτικές. Η φύση ήταν στη γλυκιά της εκείνη ώρα που τραγουδάει ο ποιητής*.

Το ανοιξιάτικο αυτό ξανάνιωμα δημιουργούσε μια τέτοια ατμόσφαιρα, που ο ψηλός λόφος του Μυστρά, με τα πολεμικά του τείχη, με τα σπίτια του που ανηφόριζαν προς το Δεσποτικό, με τις εκκλησίες του και τους περήφανους πύργους του, λουσμένος φως διάφανο κι ευτυχισμένο, εμφανιζόταν σα μια ζωηρή εικόνα εικονογραφημένου βιβλίου παιδικών παραμυθιών. Νόμιζες πως η νεκρή πολιτεία ξαναζούσε σ' ένα υπερπραγματικό επίπεδο τη σταματημένη από τόσον καιρό ζωή της — όπως η κοιμισμένη πριγκιπούλα του δάσους, που την ξύπνησε το μαγικό νερό. Και θ' απορούσε κανείς με όποιον, εκείνη τη στιγμή, θα 'δειχνε έκπληξη, βλέποντας σκοπούς στις βίγλες* των πύργων κι ακούοντας πολεμικά κέρατα* ν' αναγγέλλουν την έξοδο, από τη φρουριακή πύλη του ανακτόρου, Βυζαντινών Δεσποτών*...

Η θέα της με γέμιζε με την έκσταση εκείνη του μικρού παιδιού τη στιγμή που του διηγούνται ένα παραμύθι. Όλα μου ήταν πηγή χαράς και μοτίβα για την έξαρση της φαντασίας μου.

Η περιπλάνησή μας μέσα στους πετρώδεις κι ανηφορικούς δρομάκους του Μυστρά συνέχισε το παραμύθι, αντί να διαλύσει τη μαγεία του. Γιατί όλα ήταν σιγή, φως και λουλούδια που έπνιγαν τα πάντα. Γέμιζαν τις μεγάλες τρύπες των χαλασμάτων, στόλιζαν τις αυλές, σκαρφάλωναν στις επάλξεις των τειχών και συνωστίζονταν στο πέρασμά μας σαν ένας χαρωπός μικροσκοπικός λαός. Τα μάτια μας άφηναν τα λουλούδια για να προσέξουν άλλα λουλούδια, μαρμάρινα αυτά, σκαλισμένα σε μια πόρτα, σ' ένα μπαλκόνι, σ' ένα παράθυρο βυζαντινού σπιτιού.

Πηγαίναμε όπου μας πήγαιναν τα μονοπάτια, σταματώντας στις εκκλησίες που αποτελούν τ' αξιοθέατα του Μυστρά. Είναι πολλές και τόσο τρυφερά ωραίες, που θα 'θελε κανείς να τις χαϊδέψει. Όλες έχουν το εξωτερικό τους άθικτο. Σκορπισμένες εδώ κι εκεί, βάζουν, στην ομοιοχρωμία

***ριγούσαν** (ριγώ):
ανατρίχιαζαν

***που τραγουδάει ο ποιητής**: εννοεί τον Διον. Σολωμό και τον στίχο του «κι η φύσις ηύρε την καλή και τη γλυκιά της ώρα» από τους Ελεύθερους πολιορκημένους

***βίγλες** (η βίγλα):
παρατηρητήρια

***κέρατα** (το κέρας):
σάλπιγγα από κέρατο ζώου ή και από μέταλλο

***Βυζαντινοί Δεσπότες**
ήταν οι ανεξάρτητοι ηγεμόνες του Μυστρά

Μυστράς, η Παντάνασσα

***στυγνούς** (στυγνός): αντιπαθητικούς, μονοκόμματους

***βλοσυρούς** (βλοσυρός): αγριωπούς

***(η) ευαγγελικότητα:** αισιοδοξία

***κύρηδες** (ο κύρης): ηγεμόνες

***εθιμοτυπία** ήταν οι κανόνες συμπεριφοράς της βυζαντινής αυλής

με λεπτούς μαρμάρινους κίονες στις αψίδες των παραθύρων, με προσόψεις εξαίσια διακοσμημένες, φέρνονταν στο νου τις μεσαιωνικές εκείνες ανάγλυφες καστείνες, τις επίχρυσες και σμαλτωμένες, όπου οι αρχόντισσες φύλαγαν τα κοσμήματά τους. Το εσωτερικό των περισσότερων είναι κατεστραμμένο, οι θαυμάσιες τοιχογραφίες έχουν μισοσβησθεί, χόρτα έχουν φυτρώσει εκεί όπου άλλοτε ήταν μαρμάρινο δάπεδο με ψηφιδωτά, κι ο τρούλος είναι συχνά τρύπιος στην κορφή του. Το γαλάζιο όμως του ουρανού, που φαίνεται από το άνοιγμα, είναι τόσο φωτεινό κι έχει τόση ευαγγελικότητα*, που οι έρημες εκκλησίες διατηρούν —κι έτσι χαλασμένες, κι έτσι αλειτούργητες— όλη τους την παλιά θρησκευτική ατμόσφαιρα.

Από τις εκκλησίες του Μυστρά δυο εξακολουθούν ίσαμε σήμερα να χρησιμοποιούνται για τη λατρεία: η Μητρόπολη κι η Παντάνασσα, που τις φρουρούν ψηλά κι ακίνητα κυπαρίσσια. Άλλα κι αυτές έχουν κάτι το σταματημένο στην παλιά εποχή.

Η περιπλάνησή μας στο λόφο μας έφερε στο Δεσποτικό, το ανάκτορο απ' όπου οι Δεσπότες του Μυστρά, παιδιά ή αδελφοί αυτοκρατόρων του Βυζαντίου, εξορμούσαν για την ανακατάκτηση της Πελοποννήσου από τους Φράγκους κύρηδες*.

Απ' όλα τα ερείπια του Μυστρά το παλάτι αυτό είναι το πιο ερειπωμένο. Δεν έχουν απομείνει παρά οι ογκόλιθοι των τειχών του και η κεντρική του αυλή, που οι καμάρες της υποστηρίζονταν από λεπτοσκαλισμένες κολόνες κι ήταν διακοσμημένες με τοιχογραφίες.

Άλλοτε το παλάτι αυτό θα 'ταν λαμπρότατο — αν κρίνει κανείς από τον όγκο των ερειπίων του κι από τα συντρίμματα των μαρμάρων που το στόλιζαν. Σήμερα όμως είναι ένα τέτοιο ρημάδι, που δεν μπορούμε ούτε καν να φανταστούμε πώς ήταν όταν το κατοικούσαν οι περήφανοι Κατακουζηνοί και Παλαιολόγοι, που είχαν μεταφέρει στο Μυστρά τις πολυτέλειες και την εθιμοτυπία* της βυζαντινής αυλής, τις δέσποινές

των ερειπίων, μερικές νότες πρόσχαρες και γλυκιές, με τα κόκκινα κεραμίδια των τρούλων τους, που έχουν πάρει με τον καιρό το χρώμα από μαραμένα τριαντάφυλλα. Καμιά δε μοιάζει με την άλλη, όλες τους όμως έχουν τόσο λεπτές και αρμονικές διαστάσεις, που απορεί κανείς πώς οι Βυζαντινοί, που απεικονίζουν στις τοιχογραφίες τους τους Θεούς και τους αγίους τόσο στυγνούς* και βλοσυρούς*, τους έχτισαν ναούς έτσι γλυκούς και χαριτωμένους. Μικρές όλες τους, με τρούλους ανάλαφρους,

τους με τις βαρύτιμες μεταξωτές εσθήτες* και τα πλούσια φανταχτερά κοσμήματα, τους αυλικούς τους και τους σωματοφύλακές τους. Κι έτσι, η παραμυθένια μας περιπλάνηση μέσα στα τείχη του Μυστρά θα τελείωνε με μιαν απογοήτευση, αν, από το ύψος του ερειπωμένου Δεσποτικού, σαν από αέτεια σκοπιά*, το μάτι δεν αγκάλιαζε μιαν ονειρώδη θέα. Κάτω απλωνόταν, κατηφορικά, όλος ο μεσαιωνικός Μυστράς, με τα τείχη του, τις επάλξεις του, τους ψηλούς πολεμικούς πύργους του. Η απόσταση έδινε στην ακινησία και τη σιγή του θανάτου του μιαν απατηλή έκφραση ζωής γεμάτης συγκέντρωση κι αναμονή: έλεγες πως κατόπτευε* την απέραντη κάτω πεδιάδα που σπινθηροβολούσε με τα νερά της και τη λάμψη της νέας της πρασινάδας, σα να περίμενε να δει να παρουσιασθεί από τα βάθη της κάποια λαμπρή θεωρία σιδερόφραχτων καβαλάρηδων, με παντιέρες* κι αστραφτερά κοντάρια, για να χτυπήσει γιορταστικά τις καμπάνες του, αν ήταν φίλοι, ή για να καλέσει σε συναγερμό τη φρουρά του, αν οι καβαλάρηδες ήταν ιππότες της Φραγκιάς ή μισθοφόροι της Βενετίας...

Αλλά τίποτα. Για το Μυστρά όλα είχαν περάσει από πολλούς αιώνες πριν — κι από την κατάφωτη πεδιάδα δεν ανέβαιναν ως την επίσημη σιγή του παρά ειρηνικά βελάσματα προβάτων...

***εσθήτες** (η εσθήτα): γυναικείο φόρεμα

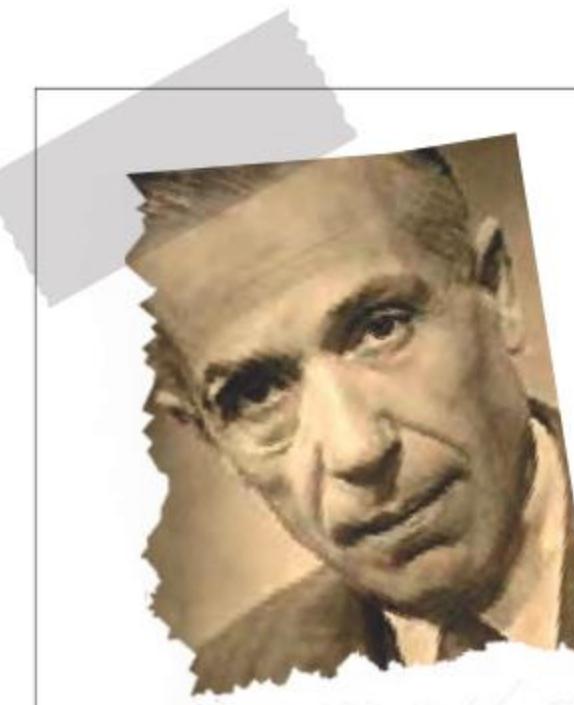
***αέτεια σκοπιά:** η ψηλή τοποθεσία απ' όπου οι αετοί παρατηρούν τι γίνεται στα χαμηλότερα μέρη

***κατόπτευε** (κατοπτεύω): παρατηρούσε από ψηλά

***παντιέρες** (η παντιέρα): οι σημαίες

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

- Ποια συναισθήματα προκαλεί στον συγγραφέα η περιδιάβαση στη βυζαντινή πολιτεία του Μυστρά;
- Να προσέξετε την περιγραφή των εκκλησιών του Μυστρά. Ποια χαρακτηριστικά τους δίνει ο συγγραφέας; Να εντοπίσετε και να σχολιάσετε τα επίθετα και τις παρομοιώσεις των περιγραφών.
- Διαλέξτε παραγράφους του κειμένου, δημιουργήστε ένα δικό σας κείμενο και δώστε τον κατάλληλο τίτλο.
- Να συγκεντρώσετε πληροφορίες και να συζητήσετε στην τάξη για την ιστορία του Μυστρά.

Κώστας Ουράνης

(Κωνσταντινούπολη 1890 -
Αθήνα 1953)

Δημοσιογράφος, πεζογράφος και ποιητής. Το πραγματικό όνομά του ήταν Κώστας Νιάρχος. Ως ανταποκριτής εφημερίδων γύρισε ολόκληρο τον κόσμο. Τις εντυπώσεις του από τις επισκέψεις αυτές τις κατέγραψε στα ταξιδιωτικά κείμενά του. Στην ποίησή του κυριαρχεί η νοσταλγία, η μελαγχολία και η έντονη διάθεση για φυγή. Ποιητικά έργα του: *Spleen*, *Νοσταλγίες*, *Αποδημίες* κ.ά. Ταξιδιωτικά κείμενα: *Ιταλία*, *Ισπανία* κ.ά.

Δημοτικό τραγούδι

Της Λένως του Μπότσαρη

Τα ιστορικά δημοτικά τραγούδια αναφέρονται σε συγκεκριμένα ηρωικά πρόσωπα-πρότυπα, που με τις πράξεις τους συγκίνησαν και ενέπνευσαν τον λαό. Βρισκόμαστε στα 1804. Η Λένω, η κόρη του Κίτσου Μπότσαρη, δεκαπέντε μόλις ετών, αποκλεισμένη από τους στρατιώτες του Αλή πασά σ' ένα μοναστήρι των Αγράφων, πολεμά γενναία εναντίον των Τούρκων μαζί με τους συμπατριώτες της τους Σουλιώτες. Ο αδελφός της σκοτώνεται. Συνεχίζει τον πόλεμο στο πλευρό του θείου της σε άλλο πεδίο του αγώνα, κοντά στον Αχελώο ποταμό. Περικυκλώνεται όμως από τους εχθρούς και, για να μην πέσει στα χέρια τους, ρίχνεται στο ποτάμι και πνίγεται.

- * **τα Γιάννινα:** στα Γιάννινα
- * **οι αρφανές** (αρφανός): οι ορφανές
- * **οι μαύρες** (η μαύρη): οι δύστυχες
- * **μόν:** αλλά, αντίθετα
- * **πήρε δίπλα τα βουνά:** ανέβηκε στα βουνά (για όσους καταδιώκονται)
- * **τουφέκι σισανέ** (ο σισανές): είδος τουφεκιού με εξάγωνη κάννη
- * **(οι) τζοχανταραίοι:** οι επίλεκτοι σωματοφύλακες
- * **σιμά μου:** κοντά μου
- * **στις μπαλάσκες** (η μπαλάσκα): στις θήκες για τα πυρομαχικά
- * **παλιοζαγάρια** (το παλιοζαγάρι): παλιόσκυλα

'Ολες οι καπετάνισσες από το Κακοσούλι
όλες την Άρτα πέρασαν, τα Γιάννινα* τις πάνε,
σκλαβώθηκαν οι αρφανές*, σκλαβώθηκαν οι μαύρες*,
κι η Λένω δεν επέρασε, δεν την επήραν σκλάβα.
Μόν* πήρε δίπλα τα βουνά*, δίπλα τα κορφοβούνια,
σέρνει τουφέκι σισανέ* κι εγγλέζικα κουμπούρια,
έχει και στη μεσούλα της σπαθί μαλαματένιο.
Πέντε Τούρκοι την κυνηγούν, πέντε τζοχανταραίοι*.
«Τούρκοι, για μην παιδεύεστε, μην έρχεστε σιμά μου*,
σέρνω φουσέκια στην ποδιά και βόλια στις μπαλάσκες*.
— Κόρη, για ρίξε τ' άρματα, γλίτωσε τη ζωή σου.
— Τι λέτε, μωρ' παλιότουρκοι και σεις παλιοζαγάρια*;
Εγώ είμαι η Λένω Μπότσαρη, η αδερφή του Γιάννη,
και ζωντανή δεν πιάνουμαι εις των Τουρκών τα χέρια».

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Ποιο είναι το νόημα των δύο τελευταίων στίχων;
2. Πώς περιγράφεται η σκλαβιά στο τραγούδι;
3. Ο Ανδρέας Κάλβος έγραψε ότι η ελευθερία «θέλει αρετή και τόλμη». Διαθέτει η Λένω τις ιδιότητες αυτές; Πού φαίνεται η τόλμη και πού η αρετή της;
4. Συζητήστε για τη συμμετοχή και την προσφορά των γυναικών στους αγώνες για την εθνική μας ανεξαρτησία.

Διονύσιος Σολωμός

Οι ελεύθεροι πολιορκημένοι

«Οι ελεύθεροι πολιορκημένοι» είναι ένα από τα σημαντικότερα ποιητικά έργα του Διον. Σολωμού. Αποτελείται από τρία σχεδιάσματα, δηλαδή προσχέδια, στα οποία ο ποιητής κατέγραψε τις σκέψεις του, χωρίς ωστόσο να δώσει μια τελειωτική και ολοκληρωμένη σύνθεση. Στο Β' σχεδιάσμα, μέρος του οποίου αποτελεί το κείμενό μας, περιγράφεται η τραγική θέση των πολιορκημένων στο Μεσολόγγι, την ώρα που το φυσικό περιβάλλον βρίσκεται στην καλύτερη ώρα του. Είναι άνοιξη, η ομορφιά κυριαρχεί παντού, ο τόπος σφύζει από ζωή. Ο πόνος κάτω από τέτοιες συνθήκες είναι αβάσταχτος. Δεν είναι μόνο οι Τούρκοι που αντιμάχονται τους σκελετωμένους ήρωες^{*} και αυτή ακόμη η φύση, με την ονειρεμένη ομορφιά της, τους κάνει να αμφιταλαντεύονται: να μείνουν και να πέσουν, εκτελώντας το χρέος τους, ή να προσπαθήσουν να φύγουν, για να χαρούν τη γλύκα της ζωής;

Ο Απρίλης με τον Έρωτα χορεύουν και γελούνε,
κι όσ' άνθια βγαίνουν και καρποί τόσ' άρματα σε κλειούνε^{*}.

Λευκό βουνάκι πρόβατα κινούμενο βελάζει,
και μες στη θάλασσα βαθιά ξαναπετιέται πάλι,
π' ολονυχτίς εσύσμιξε με τ' ουρανού τα κάλλη.
Και μες στης λίμνης τα νερά, όπ' έφθασε μ' ασπούδα^{*},
έπαιξε με τον ίσκιο της γαλάζια πεταλούδα,
που ευώδιασε τον ύπνο της μέσα στον άγριο κρίνο·
το σκουληκάκι βρίσκεται σ' ώρα γλυκιά κι εκείνο.
Μάγεμα η φύσις κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη·
η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι.
Με χίλιες βρύσες χύνεται, με χίλιες γλώσσες κρένει^{*}:
«Όποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει».

* σε κλειούνε: σε κλεί-
νουν, σε αποκλείουν

* (η) ασπούδα: η
βιασύνη, η γρηγοράδα

* κρένει (κρένω): λέει,
αποκρίνεται

Η'. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων

Ευγένιος Ντελακρουά, *Η Ελλάδα στα ερείπια του Μεσολογγίου*
(Μουσείο Καλών Τεχνών, Μπορντώ, Γαλλία)

Ευγένιος
Ντελακρουά

(1798-1863)

Γάλλος ρομαντικός
ζωγράφος. Το έργο του
περιλαμβάνει συνθέσεις
με ιστορικά και εξωτικά
θέματα, θρησκευτικούς
πίνακες κ.ά.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να σχολιάσετε τον τελευταίο στίχο.
2. Με ποιες λέξεις ή φράσεις αποδίδονται οι ιδιότητες του Απρίλη και με ποιες του Έρωτα;
3. Να συγκρίνετε το περιεχόμενο του αποσπάσματος με τη φράση «για δες καιρό που διάλεξε ο χάρος να με πάρει», που λέγεται ότι είπε ο Αθανάσιος Διάκος, λίγο πριν πεθάνει, άνοιξη κι αυτός.
4. Ποιο τραγικό δίλημμα βασανίζει τους πολιορκημένους; Γνωρίζοντας από την ιστορία την έξοδο και το μαρτυρικό τέλος τους, πώς κρίνετε την επιλογή τους;

Διονύσιος Σολωμός

(Ζάκυνθος 1798 - Κέρκυρα 1857)

Η σπουδαιότερη ποιητική μορφή του νεότερου ελληνισμού, αναμορφωτής της σύγχρονης ποίησής μας και της γλώσσας μας. Ήταν γιος αριστοκράτη πατέρα και μητέρας με λαϊκή καταγωγή. Σπούδασε στην Ιταλία νομικά. Επηρεάστηκε από την ιταλική λογοτεχνία, το δημοτικό τραγούδι και την κρητική λογοτεχνία. Ύμνησε με επικό ή λυρικό τρόπο την πατρίδα, τη γυναικά και τον έρωτα, τη ζωή. Δημιούργησε Σχολή με πιστούς μαθητές που διέδωσαν τις ιδέες του. Έργα του: Ύμνος εις την ελευθερίαν, Εις τον θάνατον του Λορδ Μπάιρον, Λάμπρος, Ο Διάλογος, Η γυναικά της Ζάκυνθος, Ο Κρητικός, Ο πόρφυρας. Η διάσωση του έργου του Σολωμού οφείλεται στον μαθητή του Ιάκωβο Πολυλά, που το συγκέντρωσε με υποδειγματικό σεβασμό στα Ευρισκόμενα (1859), προτάσσοντας ως Εισαγωγή τα περίφημα «Προλεγόμενά» του.

Ανδρέας Κάλβος

Ο φιλόπατρις

* **φιλτάτη** (φίλτατος): πολυαγαπημένη

* **μου έδωκας** (αρχαιόμορφος τύπος του αόριστου): μου έδωσες

* **του Απόλλωνος τα χρυσά δώρα:** εννοεί την ποιητική έμπνευση, τα ποιητικά χαρίσματα

* **το πέμπτον του αιώνος:** είκοσι χρόνια (το ένα πέμπτο του 19ου αιώνα)

* **το αμαυρότατον** (αμαυρότατος): κατάμαυρο, θεοσκότεινο

* **εγνώρισας:** εγνώρισες (αρχαιόμορφος τύπος, όπως το έδωκας)

Ω φιλτάτη* πατρίς,
Ω θαυμασία νήσος,
Ζάκυνθε· συ μου έδωκας*
Την πνοήν και του Απόλλωνος
Τα χρυσά δώρα*!

Ποτέ δεν σε ελησμόνησα,
Ποτέ· — Και η τύχη μ' ἐρριψε
Μακρά από σε· με είδε
Το πέμπτον του αιώνος*
Εις ξένα έθνη.

Συ, όταν τα ουράνια
Ρόδα με το αμαυρότατον*
Πέπλον σκεπάζει η νύκτα,
Συ είσαι των ονείρων μου
Η χαρά μόνη.

Μοσχοβολάει το κλίμα σου,
Ω φιλτάτη πατρίς μου,
Και πλουτίζει το πέλαγος
Από την μυρωδίαν
Των χρυσών κίτρων.

Η λαμπάς η αιώνιος
Σου βρέχει την ημέραν
Τους καρπούς, και τα δάκρυα
Γίνονται της νυκτός
Εις εσέ κρίνοι.

Είσαι ευτυχής* και πλέον
Σε λέγω ευτυχεστέραν,
Ότι συ δεν εγνώρισας*
Ποτέ την σκληράν μάστιγα
Εχθρών, τυράννων.

Ας μη μου δώσει η μοίρα μου
Εις ξένην γην τον τάφον.
Είναι γλυκύς ο θάνατος
Μόνον όταν κοιμώμεθα
Εις την πατρίδα.

Τákη Κατσουλίδη, Πορτοκάλια

Τákης Κατσουλίδης

(1933)

Ζωγράφος και χαράκτης. Η τέχνη του ξεχωρίζει για τη δύναμη των γραμμών και την ένταση των χρωμάτων της.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να συγκρίνετε την τελευταία στροφή του ποιήματος με το δημοτικό τραγούδι της Ξενιτιάς (σελ. 56) και να δείξετε με ποιο τρόπο αναφέρονται στον θάνατο ο Ανδρέας Κάλβος και με ποιον ο δημιουργός του τραγουδιού.
2. Τι είναι αυτό που δένει τόσο σφιχτά τον ποιητή με το νησί του;
3. Γράψτε ένα κείμενο για την ιδιαίτερη πατρίδα σας.

Ανδρέας Κάλβος
(Ιωαννίδης)

(Ζάκυνθος 1792 - Αγγλία 1869)

Μεγάλος Έλληνας ποιητής που επηρεάστηκε από τις δημοκρατικές ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης και τα φιλελεύθερα διδάγματα των Ιταλών. Δίδαξε στην Ιόνιο Ακαδημία. Οι ωδές του είναι λυρικές συνθέσεις που τις διαπερνά το πατριωτικό πάθος και η φιλελεύθερη πνοή. Έργα του: *Η Λύρα και τα Λυρικά*. Μετέφρασε και θρησκευτικά κείμενα, όπως τους Ψαλμούς του Δαβίδ.

Άγγελος Σικελιανός

Ο ξένος

Ο ποιητής έχει επηρεαστεί από τις ραψωδίες ζ και η της Οδύσσειας του Ομήρου. Στη ζ ραψωδία ο Οδυσσέας, αφού έχει βγει κολυμπώντας στη χώρα των Φαιάκων, παρουσιάζεται μπροστά στη Ναυσικά, την κόρη του βασιλιά Αλκίνου. Εκείνη τον συμβουλεύει να δει τον πατέρα της. Στην η ραψωδία ο Αλκίνοος προσφέρει φιλοξενία στον Οδυσσέα. Κυριαρχεί η περιγραφή του παλατιού με τα χάλκινα και χρυσά γλυπτά, καθώς και το πανέμορφο περιβόλι.

- «Ξένε, ποιος είναι ο τόπος σου, και ποιο 'ναι τ' όνομά σου;»
- «Κι αν είμαι ακόμα στ' όνειρο, ξένος εγώ δεν είμαι·
βλέπω γαλάζια ακρογιαλιά κ' ελιές λιγνοϋφασμένες,
βλέπω και κάστρο, στο γυαλί να πέφτει του πελάγου».»
- «Μα σε ποιο κάβον άραξε το τρεχαντήρι που 'ρθες;»

* **προβόδα** (προβοδώ):
προχώρα, πήγαινε
μπροστά

* **θείου** (ο θείος): θεϊκού

* **χαλκές σκύλες**:
χάλκινα γλυπτά σκυλών. Η εικόνα μοιάζει
με την περιγραφή
του Ομήρου, στην
Οδύσσεια, τη σχετική με
το παλάτι του Αλκίνου

— «Το πνίγει του νησιού το φως. Μα κάλλιο εσύ προβόδα*.
δείξε μου πού 'ναι οι κήποι σας, πού 'ν' τα χρυσά τα μήλα.
Και μη μου πεις για τις χαλκές του θείου* Αλκίνου σκύλες*.
μα κράτησε του περβολιού το φύλακα, για να 'μπω,
κι εκεί σου λέω πώς λέγομαι και πώς στον τόπο ήρθα.
Κι έπειτα δείξε μου, ω καλή, τις αγιασμένες στράτες,
που ο Σολωμός συνήθαγε ν' ακολουθάει, τα βράδια».»

Γεράσιμου Στέρη, Ομηρικό ακρογιάλι (λεπτομέρεια)

Γεράσιμος Στέρης

(1898-1987)

Το πραγματικό του επίθετο ήταν Σταματελάτος. Η λιτότητα και η σαφήνεια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της ζωγραφικής γλώσσας του.

Άγγελος
Σικελιανός

(Λευκάδα 1884 - Αθήνα 1951)

Από τους αξιολογότερους Έλληνες ποιητές του 20ού αιώνα. Η ποίησή του είναι γεμάτη λυρισμό, ποτισμένη από αγάπη για τον άνθρωπο και τους αγώνες του. Τα θέματά του είναι εμπνευσμένα από την αρχαία παράδοση, την ιστορία, τον λαϊκό μας πολιτισμό και τη φύση. Το πρώτο του μεγάλο έργο ήταν ο Αλαφροΐσκιωτος (1909). Άλλα έργα του: «Δελφικός λόγος», «Πρόλογος στη ζωή», «Πάσχα των Ελλήνων», «Ο Δαίδαλος στην Κρήτη», «Ο Χριστός στη Ρώμη», «Ο Θάνατος του Διγενή». Ο Σικελιανός ήταν μεγάλος οραματιστής. Πίστευε στην παγκόσμια συνέννωση των λαών. Γι' αυτό, προσπαθώντας, με αφετηρία τους Δελφούς, να δημιουργήσει ένα διεθνές κέντρο, καθιέρωσε το 1927, με τη βοήθεια της γυναικας του Εύας Πάλμερ, τις Δελφικές εορτές, με αθλητικούς αγώνες και παραστάσεις αρχαίων τραγωδιών. Όλα τα έργα του είναι συγκεντρωμένα σε τόμους με τους τίτλους: Λυρικός βίος (ποιητικά), Θυμέλη (τραγωδίες) και Πεζός λόγος (μελέτες και άρθρα).

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

- Ποια είναι εκείνα τα στοιχεία που δείχνουν ότι κατάλαβε ο ξένος ότι είναι σε γνώριμο, ελληνικό τοπίο;
- Μια βασική ιδέα που υπάρχει στο έργο του Σικελιανού είναι η συνέχεια του Ελληνισμού από την αρχαία εποχή ως τη σύγχρονη. Με ποιο τρόπο αυτό το πετυχαίνει στο ποίημα;
- Να δραματοποιήσετε το ποίημα.

Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη

Ο μικρός μπουρλοτιέρης

Το απόσπασμα αυτό είναι παρμένο από το μυθιστόρημα Ο μικρός μπουρλοτιέρης, που μας μιλάει για τον ναυτικό αγώνα, την περίοδο του μεγάλου ξεσηκωμού του 1821. Ο Λευτέρης, ένα δεκατετράχρονο αγόρι, παίρνει μέρος κι αυτός, σαν μπουρλοτιέρης, πλάι στους μεγάλους ναυάρχους Μιαούλη και Κανάρη. Στο κείμενο που ακολουθεί, ο καπετάν Μιαούλης έχει καλέσει τον Λευτέρη για να του ανακοινώσει κάτι πολύ σημαντικό.

* **σιάζεται** (σιάζομαι): συγυρίζεται, φτιάχνει τα ρούχα του

* **σύγκαιρα:** έγκαιρα, αμέσως, γρήγορα

* **την αρμάδα** (η αρμάδα): τον στόλο

* **την αποκοτιά** (η αποκοτιά): το υπερβολικό θάρρος που φτάνει μέχρι την απερισκεψία

Σιάζεται* λίγο ο Λευτέρης και ξεκινάει. Με τα μάτια ρωτάει το Μιαούλη τι συμβαίνει, σαν φτάνει κοντά του.

— Γράμμα από τα γονικά σου, του λέει ο καπετάνιος.

Με λαχτάρα χουφτιάζει το παιδί το γράμμα, μα σύγκαιρα* νιώθει πως ο καπετάνιος άλλο ήθελε να του πει και τον φώναξε κοντά του.

— Θέλεις να ξαναδουλέψεις στα μπουρλότα; τον ρωτάει απότομα.

Ο Λευτέρης δεν προλαβαίνει να δώσει απόκριση και ο καπετάνιος συνεχίζει:

— Μέχρι τα τώρα δεν είχαμε πολλά μπουρλότα, μόλιο που το ’δαμε τι αξίζουν. Από δω και πέρα δεν πρόκειται να μας λείψουν, όμως δε γίνεται τίποτα, σαν δεν έχει ο μπουρλοτιέρης καρδιά...

Σταμάτησε ο Μιαούλης, είδε το κύμα που ’παιζε με το καράβι.

— Ξέρεις πού έχουμε φτάσει, συνέχισε. Η Χίος καταστράφηκε από τους Τούρκους. Έκαψαν την πολιτεία και τα χωριά. Μωρά, γυναίκες και γερόντοι σφαχτήκανε σαν τα τραγιά· τα κορίτσια τα πήραν στα σκλαβοπάζαρα...

Ο Λευτέρης ανατριχιάζει ολόκληρος. Εδώ κι ένα μήνα νιώθει την ίδια ανατριχίλα, όταν ακούει να μιλάνε για τη Χίο.

Είχαν χαθεί και οι δυο στη μαύρη εικόνα. Γέρασε, θαρρείς, στο λεπτό ο καπετάνιος· τέτοιος πόνος ξεχύθηκε στο πρόσωπό του. Οι πλάτες του, στο βάρος της συμφοράς, κύρτωσαν. «Και μεις;», ήταν σαν να ρωτούσε τον εαυτό του.

— Και μεις; Ο στόλος μας αδυνάτισε. Βλέπεις, τρωγόμαστε μεταξύ μας... Πρέπει όμως να χτυπήσουμε την αρμάδα*.

— Πώς, αφού αδυνάτισε ο στόλος;

— Λέω να κάνουμε την αποκοτιά* με τα μπουρλότα. Μ' αυτά θ' αγωνιστούμε...

Σταμάτησε για λίγο ο Μιαούλης. Τώρα φαινόταν πως ζύγιαζε τα λόγια του.

— Είναι, ξέρεις, ένας λεβέντης, ένας ήρωας... Αυτός πέφτει στη φωτιά για τη λευτεριά μας.

— Ποιος; Τον ξέρω;

— Τώρα πρωτομπαίνει στον αγώνα, αλλά τι να σου πω... Είναι παλικάρι, άκου με μένα, λιοντάρι σωστό! Ένας άντρακλας, γεροδεμένος, βράχος... Αγαπάει, λένε, να διαβάζει ιστορίες του Μεγαλέξαντρου. Νοικοκύρης είναι, μα ο αγώνας για την Ελλάδα τον έκανε ν' αψηφήσει* σπιτικό, παιδί, γυναίκα, και έγινε από τους πρώτους καπεταναίους που επαναστάτησαν.

Ο Λευτέρης δεν κρατιέται πια.

— Μα ποιος είναι, πώς τονε λένε;

— Κωσταντή Κανάρη τον λένε, παιδί μου. Θυμήσου καλά τούτο τ' όνομα. Όλη η ρωμιοσύνη κάποτες θα πηγαίνει στεφάνια στη μνήμη του...

Ο Λευτέρης ανατρίχιασε.

— Άσε με, καπετάνιε, να πάω μαζί του! Ξαναδούλεψα στα μπουρλότα και τα ξέρω, παρακάλεσε.

— Μη βιάζεσαι, παιδί μου, συνέχισε μαλακωμένα ο κυρ Αντρέας. Σαν ξανοίγεσαι με το μπουρλότο, ποτέ δεν είσαι σίγουρος πως θα ξαναγυρίσεις πίσω... Αν δειλιάζεις, δεν είναι ντροπή να το πεις χρειάζεσαι κι αλλού. Ψωμωμένοι* άντρες και δειλιάζουνε... Εσύ ακόμα μουστάκι δεν έβγαλες.

— Ξυρίστηκα κιόλας, καπετάνιε! τον πληροφόρησε ο Λευτέρης.

— Κιόλας, μωρέ θεριό; Πού είναι τα γονικά σου να σε καμαρώσουν!...

Σοβαρεύτηκε γρήγορα και συνέχισε:

— Ακόμα είσαι μικρός. Έπρεπε να μαθαίνεις ήσυχα τα γράμματά σου, να σκαρφαλώνεις στους βράχους, να ρίχνεις πετονιές... Να γελάς, μωρέ, έπρεπε...

Ο καπετάνιος συνέχισε, αλλά η φωνή του ήταν τώρα θυμωμένη:

— ...και συ βλέπεις σκοτωμούς, ακούς αντίς για τραγούδια μπάλες* να κελαηδάνε, μπαταριές* να σφυρίζουν πλάι σου...

Αποκαμωμένος, με πικράδα στο πρόσωπο, με το φέσι στα φρύδια, κάθισε στο σκαμνί ο καπετάν Αντρέας. Ρούφηξε καπνό, τον πήγε στην καρδιά του και μετά τον έβγαλε από τα ρουθούνια του, που τρεμόπαιζαν.

— Θα 'ρθει μια μέρα, Λευτέρη, που τα παιδιά θα ζούνε ξένοιαστα. Εμείς σκοτωνόμαστε για να 'ρθει καιρός που τα παιδιά θα χαίρονται τις λαμπριάτικες μέρες, που δε θα σκιάζονται, γιατί δε θα 'ναι πια σκλάβοι...

Ο ναύαρχος είχε χαθεί στο όραμά του. Έβλεπε κιόλας τις μελλούμενες λεύτερες γενιές. Ο αγέρας του κουβαλούσε, θαρρείς, τις φωνές τους, τις πήγαινε μακριά, τις έκανε αντίλαλο...

Ο Λευτέρης είχε σκύψει και ακολουθούσε το όραμα του καπετάνιου.

Έμειναν αμίλητοι για λίγο και ύστερα ο Μιαούλης συνέχισε:

— Αυτός ο αγώνας θα τελειώσει κάποτες, παιδί μου. Μα ο άλλος θα 'ξακολουθάει πάντα...

— Ο αγώνας για το μέσα μας. Να, αυτό, τον εαυτό μας πρέπει να κερδίσουμε! Σε μια λεύτερη πατρίδα η σκλαβιά δεν έχει τόπο. Και ο Τούρκος

***ν' αψηφήσει**
(αψηφώ): να μην υπολογίσει

***Ψωμωμένοι** (ψωμώνομαι): εύσωμοι, γεροδεμένοι, ώριμοι

***μπάλες** (η μπάλα): οι οβίδες (πέτρινες ή σιδερένιες) των κανονιών

***μπαταριές** (η μπαταριά): ομοβροντίες, οι ταυτόχρονοι και αλλεπάλληλοι πυροβολισμοί

είναι καλύτερη σκλαβιά μπροστά στη σκοτεινιασμένη ψυχή· και σκλαβιά που φαίνεται και πολεμιέται...

Είναι γεμάτη πίκρα η καρδιά του καπετάνιου από τις τελευταίες φαγωμάρες.

— Καπετάνιε...

Ο Μιαούλης σήκωσε τα μάτια και κοίταξε το παιδί.

— Κάποτες έκανα όρκο στο νεκρό πατριάρχη*, άρχισε ο Λευτέρης. Είπα πως ό,τι μου ζητήσει ο αγώνας θα το δώσω. Και τώρα κάνω όρκο, αν μ' αξιώσει ο Θεός και δω τη λευτεριά στην πατρίδα, να δώσω πάλι τον εαυτό μου για τούτο τον αγώνα που μου λες, καπετάνιε. Για να γίνουν χαρούμενα τα λευτερωμένα τα παιδιά μας κι απ' αυτό το κακό...

Καθώς τα ’λεγε αυτά, έσφιγγε τις γροθιές του ο μικρός. Η φωνή του έβγαινε καυτή, σχεδόν πύρινη, και η ματιά του φεγγοβολούσε.

Ο Μιαούλης έστριψε βιαστικά το μουστάκι του, φύσηξε με δύναμη τη μύτη του και αγωνίστηκε να κρύψει κάποιο λυγμό.

Πουλιά φάνηκαν να έρχονται από μακριά.

— Τα χελιδόνια! Ήρθαν τα πρώτα χελιδόνια!

Ο ναύαρχος ένιωσε ζέστη να πλημμυρίζει την καρδιά του, ενώ ο Λευτέρης, χαμένος σ' έκσταση*, κοίταζε το μήνυμα της ελπίδας που ερχόταν στην πατρίδα από τον ουρανό...

* **νεκρό πατριάρχη:**
Ο Λευτέρης εννοεί τον Γρηγόριο Ε', τον οποίο οι Τούρκοι απαγχόνισαν το Πάσχα του 1821, για να φοβίσουν τους Έλληνες και να μην ακολουθήσουν την επανάσταση που άρχισε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στις Παραδουνάβιες ηγεμονίες

* (η) **έκσταση:**
κατάσταση έντονου ενθουσιασμού και απορρόφησης από ένα πολύ δυνατό συναίσθημα

Ιωάννης Αλταμούρας, Ναυμαχία του Ρίου - Αντιρρίου (συλλογή Κουτλίδη)

Ιωάννης Αλταμούρας

(1852-1878)

Ζωγράφος που ασχολήθηκε κυρίως με την απεικόνιση της θάλασσας και με την αναπαράσταση ναυμαχιών της Ελληνικής Επανάστασης.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

- Ποιο ήταν το όραμα του Μιαούλη; Συζητήστε το στην τάξη.
- Κατά τη διάρκεια του Αγώνα του '21 αρκετές φορές οι Έλληνες δεν ήταν μονοιασμένοι μεταξύ τους. Στη διχόνοια αναφέρεται κι ο Μιαούλης. Ποια είναι η γνώμη σας; Αναφέρατε παραδείγματα ομόνοιας από την ιστορία του τόπου μας.
- Βρείτε από τον Γύμνο εις την ελευθερίαν του Διον. Σολωμού τις σχετικές στροφές που ο ποιητής μιλάει για τη διχόνοια. Διαβάστε και το απόσπασμα από τα Απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη (σελ. 202, κείμενο «Έιμαστε εις το «εμείς»») και κάντε τις απαραίτητες συγκρίσεις.
- Τι εννοεί ο Μιαούλης, λέγοντας «Ο αγώνας για το μέσα μας»; Διατυπώστε με λίγα λόγια τις σκέψεις σας.

Γαλάτεια
Γρηγοριάδου-
Σουρέλη
(Καβάλα 1930)

Σπούδασε στη Σχολή Κοινωνικών Λειτουργών και σε σχολή δημοσιογραφίας. Ασχολείται κυρίως με την παιδική-εφηβική λογοτεχνία. Τα θέματα των βιβλίων της αναφέρονται στην ελληνική ιστορία, την οικολογία, τη μετανάστευση, τη βία στα γήπεδα, την ελληνική μυθολογία. Η γραφή της χαρακτηρίζεται από ρεαλισμό και λυρισμό. Μερικά βιβλία της: Ο μεγάλος αποχαιρετισμός, Καπετάν Κώττας, Παιχνίδι χωρίς κανόνες, Τα σκυλιά του Αγίου Βερνάρδου, Πριν από το τέρμα, Εμένα με νοιάζει.

Γιάννης Μακρυγιάννης

[Είμαστε εις το «εμείς»]

Ένα πράμα μόνον με παρακίνησε κι εμένα να γράψω ότι τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι· όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσομεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μην λέγει ούτε ο δυνατός «εγώ» ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λέγει «εγώ»· όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» κι όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθομεν γνώση, αν θέλομεν να φκιάσομεν χωριόν, να ζήσομεν όλοι μαζί.

Τάσσου, Ο Γιάννης Μακρυγιάννης (ξυλογραφία)

Τάσσος

(1914-1985)

Χαράκτης που συνταιριάζει
στο έργο του το λαϊκό
στοιχείο και τη σύγχρονη
αντίληψη.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

- Τι εννοεί ο Μακρυγιάννης με τη φράση «αναλόγως ο καθείς»;
- Ποια είναι τα ευεργετικά αποτελέσματα της συλλογικής προσπάθειας;
- Ποια σχέση πρέπει να έχουν μεταξύ τους η συλλογική και η ατομική προσπάθεια;
- Ο Άγγελος Σικελιανός στο ποίημά του «Μακρυγιάννης» γράφει:

Κι όλων μας το αίμα θέλει να μπει μες στ' αυλάκι,
το ίδιο χωράφι να ποτίσει, στρατηγέ μας!
Τι πια δεν είμαστε στο «εγώ», ως Εσύ μας το 'πες,
μα σήμερα είμαστε στο «εμείς», κι ας μαζωχτούμε
σ' έναν σκοπόν, αν θέλουμε να φκιάσουμε χωριό και κόσμο!

Να βρείτε τις ομοιότητες των δύο κειμένων και να τις σχολιάσετε.

Γιάννης Μακρυγιάννης

(Αβορίτι Δωρίδας 1797 - Αθήνα 1864)

Από τους πιο χαρακτηριστικούς αγωνιστές του 1821, που έφτασε, παρά τις εις βάρος του διώξεις, στον βαθμό του στρατηγού. Το πραγματικό όνομά του ήταν Ιωάννης Τριανταφυλλοδημήτρης, αλλά λόγω του μεγάλου αναστήματός του τον αποκάλεσαν Μακρυγιάννη. Έλαβε μέρος σε διάφορες καίριες μάχες, τραυματίστηκε πολλές φορές, κινδύνεψε άμεσα και, μετά την ανεξαρτησία, ταλαιπωρήθηκε αφάνταστα από την πολιτική εξουσία με την οποία είχε συνεχείς προστριβές και ρήξεις για την ανελέητη κριτική που ασκούσε, και για τον ασυμβίβαστο χαρακτήρα του. Τα Απομνημονεύματά του, που εκφράζουν με λαϊκό αυθορμητισμό την ελληνική ψυχή και την αγνή παράδοση, ανύψωσαν τον αγράμματο δημιουργό τους σε σύμβολο του αδούλωτου ελληνισμού.

Νίκος Γκάτσος

Μπαρμπαγιάννη Μακρυγιάννη

Μπαρμπαγιάννη Μακρυγιάννη
δε μας τα γραψες καλά
δες ο Έλληνας τι κάνει
για ν' ανέβει πιο ψηλά.

Μπαρμπαγιάννη Μακρυγιάννη
πάρε μαύρο γιαταγάνι
κι έλα στη ζωή μας πίσω
το στραβό να κάνεις ίσο.

Μπαρμπαγιάννη Μακρυγιάννη
δε μας τα γραψες σωστά
το φιλότιμο δε φτάνει
για να πάει κανείς μπροστά.

Μπαρμπαγιάννη Μακρυγιάννη
πάρε μαύρο γιαταγάνι
κι έλα στη ζωή μας πίσω
το στραβό να κάνεις ίσο.

Το γιαταγάνι του Μακρυγιάννη

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Γιατί ο στιχουργός καλεί τον Μακρυγιάννη (ή στο πρόσωπό του έναν νέο Μακρυγιάννη) να αποδώσει δικαιοσύνη;
2. Αφού μελετήσετε το μικρό απόσπασμα από τα *Απομνημονεύματα* του Μακρυγιάννη (σελ. 202, κείμενο «Είμαστε εις το “εμείς”»), να κρίνετε αν τελικά τα «έγραψε σωστά» ο στρατηγός.
3. Με ποιους τρόπους νομίζετε ότι μπορούμε το «στραβό» να το κάνουμε «ίσο»;
Διατυπώστε τις σκέψεις σας σ' ένα σύντομο κείμενο.

Νίκος
Γκάτσος

(Χάνια Φραγκόβρυσης Αρκαδίας 1911 - Αθήνα 1992)

Υπερρεαλιστής ποιητής, δημιουργός της ποιητικής σύνθεσης Αμοργός, ευαίσθητος μεταφραστής και έξοχος στιχουργός. Με την ποιότητα των στίχων του συντέλεσε στην αναβάθμιση του έντεχνου ελληνικού τραγουδιού. Οι στίχοι του μελοποιήθηκαν από τους καλύτερους μουσικούς συνθέτες μας, όπως τον Μάνο Χατζηδάκι, τον Μίκη Θεοδωράκη, τον Σταύρο Ξαρχάκο κ.ά.

Διδώ Σωτηρίου

[Οι πρόσφυγες]

Το 1922 έγινε η Μικρασιατική καταστροφή. Ένας ολόκληρος κόσμος, ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας, διωγμένος από τους Τούρκους εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα. Το κείμενο που ακολουθεί, αποτελείται από τμήματα, παραμένα από το μυθιστόρημα *Μέσα στις φλόγες*. Στο βιβλίο αυτό, με αφορμή την ιστορία μιας οικογένειας, γίνεται αναφορά στους Έλληνες της Μικράς Ασίας, στις τραγικές στιγμές που πέρασαν όταν ξεριζώθηκαν, καθώς και στις αφάνταστες δυσκολίες που αντιμετώπισαν στην Ελλάδα, έως ότου ξαναφτιάχουν τη ζωή τους. Αφηγήτρια είναι ένα κορίτσι, η Αλίκη Μάγη, που ήδη έχει φτάσει στην Ελλάδα και περιμένει με ανυπομονησία τους δικούς της.

Kανείς μας ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει πως είμαστε οι πρώτες σταγόνες της καταιγίδας που έφτανε, η πρώτη αχνή γραμμή μιας ατέλειωτης ανθρωποθάλασσας που θα ξεχνούταν σε λίγο σ' εκείνο το άγνωστο λιμάνι.

Αρχίσαμε να βαδίζουμε πιασμένοι απ' το χέρι, κοντά ο ένας στον άλλον, χαμένοι, μουδιασμένοι, δισταχτικοί, σαν να μαστε τυφλοί και δεν ξέραμε πού θα μας φέρει το κάθε βήμα που αποτολμούσαμε. Γυρεύαμε ξενοδοχείο στο λιμάνι για ν' ακουμπήσουμε και να περιμένουμε τους δικούς μας. Όπου κι αν ρωτούσαμε, παίρναμε την ίδια στερεότυπη απόκριση:

- Απ' τη Σμύρνη έρχεστε; Δε δεχόμαστε πρόσφυγες.
- Μα, θα σας πληρώσουμε καλά, ανθρώποι του Θεού, έλεγε η θεία Ερμιόνη.

Εκείνοι επέμεναν στην άρνησή τους:

- Φοβόμαστε τις επιτάξεις*. Στη Χίο, στη Μυτιλήνη, στη Σάμο επιτάξανε όλα τα σχολεία, τα ξενοδοχεία, τα πάντα...
- Τι θέλαμε, τι γυρεύαμε να ρθούμε σε τούτον τον αφιλόξενο τόπο, έλεγε η κυρία Ελβίρα. Τι θέλαμε, τι γυρεύαμε να χωριστούμε από τους άντρες μας!

Στο τέλος βρέθηκε ένας αναγκεμένος* ξενοδόχος και μας έδωσε ένα σκοτεινό, άθλιο δωμάτιο με έξι κρεβάτια. Για πότε γινήκαμε πραγματικοί πρόσφυγες δεν το καταλάβαμε. Μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα όλος ο κόσμος αναποδογύρισε. Βαπόρια φτάναν το ένα πίσω από τ' άλλο και ξεφόρτωναν κόσμο, έναν κόσμο ξεκουρντισμένο, αλλόκοτο, άρρωστο, συφοριασμένο, λες κι έβγαινε από φρενοκομεία, από νοσοκομεία, από νεκροταφεία. Έπηξαν οι δρόμοι, τα λιμάνια, οι εκκλησίες, τα σκολειά, οι

* **επιτάξεις** (η επίταξη): οι επιστρατεύσεις ανθρώπων, ζώων ή αντικειμένων για την εξυπηρέτηση στρατιωτικών ή κοινωνικών στόχων σε περιόδους έκτακτης ανάγκης

* **αναγκεμένος**: ανθρώπος που είχε μεγάλη οικονομική ανάγκη

δημόσιοι χώροι. Στα πεζοδρόμια γεννιόνταν παιδιά και πέθαιναν γέροι.

Ενάμισι εκατομμύριο άνθρωποι βρεθήκαν ξαφνικά έξω από την προγονική τους γη. Παράτησαν σκοτωμένα παιδιά και γονιούς άταφους. Παράτησαν περιουσίες, τον καρπό στα δέντρα, το φαΐ στη φουφού*, τη σοδειά στην αποθήκη, το κομπόδεμα στο συρτάρι, τα πορτρέτα των προγόνων στους τοίχους. Και βάλθηκαν να τρέχουν, να φεύγουν κυνηγημένοι απ' το τούρκικο μαχαίρι και τη φωτιά του πολέμου. Και λογίζονταν τυχεροί που αντάλλαξαν το έχει τους*, την πατρίδα τους, το παρελθόν τους με μια στάλα σιγουριά... Άρπαξαν βάρκες, καΐκια, σχεδίες, βαπόρια και πέρασαν τη θάλασσα σ' έναν ομαδικό, φοβερό ξενιτεμό. Κοιμήθηκαν αποβραδίς νοικοκυραίοι στον τόπο τους και ξύπνησαν φυγάδες, θαλασσοπόροι, άστεγοι, άποροι, αλήτες και ζητιάνοι στα λιμάνια του Πειραιά, της Σαλονίκης, της Καβάλας, του Βόλου, της Πάτρας.

Ενάμισι εκατομμύριο αγωνίες και οικονομικά προβλήματα ξεμπάρκαραν στο φλούδι της Ελλάδας*, με μια θλιβερή ταμπέλα κρεμασμένη στο στήθος: «Πρόσφυγες!». Πού ν' ακουμπήσουν οι πρόσφυγες; Τί να σκεφτούν; Τί να ξεχάσουν; Τί να πράξουν; Πού να δουλέψουν; Πώς να ζήσουν;

Τρέμαν ακόμα από το φόβο. Τα μάτια τους ήταν κόκκινα απ' το αιμάτινο ποτάμι της κόλασης που διάβηκαν. Και σαν πάτησαν σε στέρεο έδαφος, μετρήθηκαν να δουν πόσοι φτάσανε και πόσοι λείπουν. Κι οι ζωντανοί δεν το πιστεύανε, μόνο άπλωναν τα χέρια τους στο κορμί τους και το ψάχνανε, για να βεβαιωθούνε πως δεν ήταν βρικόλακες. Και ψάχναν και για την ψυχή τους, να δουν αν ήταν στη θέση της. Μ' αυτή ήταν άφαντη. Είχε μείνει πίσω στην πατρίδα, κοντά στους αγαπημένους νεκρούς και στους αιχμαλώτους, κοντά στα σπιτάκια, στα χωράφια, στις δουλειές και στα καζάντια...*

Μικροί μεγάλοι στριμωχνόμαστε στις παραλίες αποβλακωμένοι, άβουλοι, με μια έμμονη ιδέα ο καθένας, κι άλλος με μια άνοια αποκρουστική. Οι πιο τυχεροί ξεδίναν, γιατί κλαίγανε και βρίζανε και μούγκριζαν από πόνο.

Μια νέα γυναίκα πετούσε από καιρό σε καιρό ένα τραγικό νανούρισμα: «Νάνι, νάνι, το παιδάκι μου να κάνει...». Στην αγκαλιά της κρατούσε ένα μαξιλάρι που όλο το σκέπαζε και το φιλούσε και κοίταζε γύρω της πανικόβλητη. Κανένας δεν την πρόσεχε. Μόνο ο γερο-πατέρας της πάσχιζε να την ησυχάσει.

— Κορούλα μου, Ελένη μου, κάνε, παιδί μου, κουράγιο. Αυτό ήταν το θέλημα του Θεού...

Κάποιος δημοσιογράφος που πρόσεξε τη σκηνή κοντοστάθηκε και θέλησε να πληροφορηθεί.

— Αχ! έκανε ο γέρος. Τ' αγοράκι της έσκυψε να πάρει απ' την κούνια κι αντί γι' αυτό πήρε το μαξιλάρι κι έφυγε!

Μια μέρα, αντάμωσα μέσα σ' ένα ανθρώπινο μπουλούκι το θείο Θανάση με την κόρη του τη Βαλεντίνη. Ήταν οι πρώτοι συγγενείς που έβλεπα κι αρπάχτηκα απ' αυτούς, ξεσπώντας σ' ένα παραπονεμένο κλάμα.

* στη φουφού:
(η φουφού): στη συσκευή για το ψήσιμο κρεατικών

* το έχει τους: την περιουσία τους

* στο φλούδι της Ελλάδας: στη γη της Ελλάδας

* καζάντια (το καζάντι): πλούτος, κέρδη

Η Βαλεντίνη προσπάθησε να με μερώσει.

— Θα ’ρθουν, μην απελπίζεσαι. Είναι κόσμος, χιλιάδες κόσμος, που μπαρκάρει ακόμα.

Της έδειξα πού βρίσκεται το ξενοδοχείο μας. Μα ο θείος Θανάσης δεν πήγε μαζί της. Αδιάφορος και ήρεμος κοίταζε τον κόσμο. Είχε πάθει πάλι μια δυνατή νευρική κρίση κι έλεγε ξερά:

— Πώς κάνουν έτσι οι άνθρωποι! Τι τους έπιασε και το χάσαν πάλι το τσερβέλο*;

Η Βαλεντίνη μας ανιστόρησε όλα όσα ήξερε για την καταστροφή. Πώς μπήκαν οι ζεϊμπέκηδες* μέσα στη Σμύρνη. Στην αρχή δεν πείραξαν άνθρωπο· μα ύστερα ρίχτηκαν με λύσσα στη σφαγή και στο πλιάτσικο*, αρχίζοντας απ’ την αρμένικη γειτονιά. Ο Νουρεντίν πασάς έβγαλε τότε φιρμάνι ν’ αφήνουν όλα τα γυναικόπαιδα και τους γέρους να φεύγουν, και να κρατούνε αιχμάλωτους μόνο τους άντρες και τ’ αγόρια.

Η Σμύρνη είχε παραδοθεί στις φλόγες και στο αίμα. Ο κόσμος στριμωχήνοταν στην παραλία ζητώντας προστασία απ’ τον αγγλογαλλικό και τον αμερικανικό στόλο· και παρακαλούσε τους συμμάχους να τον σώσουν απ’ το λεπίδι. Μα οι ξένοι είχαν, λέει, διαταγές να μην επεμβαίνουν! Και κάθονταν πάνω στα καράβια τους με σταυρωμένα χέρια και κάπνιζαν τα τσιμπούκια τους! Και κοίταζαν, σαν θεατές, το φοβερό μαρτύριο ενός ολόκληρου πληθυσμού.

Όσοι άνθρωποι είχαν λεφτά, έδιναν ολόκληρη περιουσία για να τους πάρουν οι βάρκες. Μα τις περισσότερες φορές άλλοι, πιο χεροδύναμοι και σβέλτοι, σπρώχναν τους πρώτους κι άρπαζαν τη θέση τους. Κι οι βάρκες, κάθε τόσο, αναποδογύριζαν κι οι άνθρωποι πνίγονταν μέσα στον πανικό, σαν τις μύγες.

— Θε μου! Θε μου! δε θέλω ν’ ακούσω άλλο, έλεγε η θεία Ερμιόνη.

* * *

Μια μέρα, ήταν περίπου μεσημέρι, ένα νιόφερτο καράβι είχε μόλις ξεφορτώσει φουρνιές τη συμφορά.

— Αλίκη! μου φώναξε ο Τρύφωνας, ο γιος της κυρίας Ελβίρας, δες σ’ εκείνη την πέμπτη βάρκα. Διακρίνεις;

Σκίρτησα ολόκληρη. Τα μάτια μου πήδηξαν από τις κόγχες και ξοπίσω τους πήδηξε και η καρδιά μου. Είδα το Στέφο πρώτο στην πλώρη της βάρκας και πίσω του τη μητέρα, που κρατούσε στην αγκαλιά της τη Νιόβη, και τη θεία Ελένη με την Ινώ, και τη Ριρή που είχε κρεμασμένα στο λαιμό κιάλια και σιγοκουβέντιαζε με δυο άγνωστους νέους. Και στο τιμόνι είδα κοντά σε δυο θεόρατους μπόγους τον πατέρα που κάπνιζε την πίπα του. Έμοιαζαν όλοι μαζί με τουρίστες που πήγαιναν σε ταξιδάκι αναψυχής.

Ήταν πραγματικότητα ή παράκρουση*; Έσπρωχνα σαν τρελή τον κόσμο ως να φτάσω στην αποβάθρα. Άπλωνα τα σκελετωμένα χέρια μου,

Η καταστροφή της Σμύρνης (λιθογραφία, λεπτομέρεια)

που τα ήθελα σαν μαγνήτες, και φώναζα: «Ελάτε! Ελάτε επιτέλους!». Αιώνες μου φάνηκε πως έκανε κείνη η βάρκα ως ν' αγγίξει τη στεριά, ν' αγγίξω κι εγώ εκείνους, να βεβαιωθώ πως δεν ήταν πλάσματα της φαντασίας μου.

Για πότε βρέθηκα μέσα στην αγκαλιά της μάνας μου δεν το κατάλαβα.

— Έρχεται κι ο θείος Γιάγκος, είπε, τον είδαμε στη Μυτιλήνη. Ευτυχώς σώθηκε!

Ο πατέρας τραβολογούσε δυο δέματα.

— Τα χαλιά, έλεγε, προσέχετε μη βραχούν τα χαλιά. Αυτή 'ναι όλη η περιουσία μας.

Πόσο απλή ήταν η αντάμωση και πόσο σκληρή και περίπλοκη η αγωνία της προσμονής!

Φωτη Κόντογλου, Αιβαλιώτες θαλασσινοί, παλικάρια

Διδώ Σωτηρίου

(Αϊδίνι Μικράς Ασίας 1909 - Αθήνα 2004)

Από τα πιο γνωστά ονόματα της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Έχοντας βιώσει το δράμα της Μικρασιατικής καταστροφής (1922), το παρουσίασε με «ελληνοκεντρική οπτική» στα κείμενά της. Το σημαντικότερο έργο της *Ματωμένα χώματα* έγινε ευνοϊκά αποδεκτό και από το τουρκικό κοινό (Βραβείο Ελληνοτουρκικής Φιλίας ΙΠΕΚΤΣΙ). Για μεγάλα παιδιά είναι γραμμένα τα βιβλία της *Μέσα στις φλόγες* και *Επισκέπτες*. Το έργο της, που έχει μεταφραστεί σε πολλές ξένες γλώσσες, διαπνέεται από ανθρωπισμό και ειρηνικά και διαπολιτισμικά μηνύματα. Άλλα βιβλία της (για μεγάλους) είναι: *Εντολή*, *Κατεδαφιζόμεθα*. Για το σύνολο της λογοτεχνικής παραγωγής της έχει τιμηθεί με το Ειδικό Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας (1989) και με το Βραβείο της Τάξεως Γραμμάτων και Καλών Τεχνών της Ακαδημίας Αθηνών (1990).

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Ποιες εικόνες του κειμένου δείχνουν τις περιπέτειες των Ελλήνων της Μικρασίας;
2. Απαντήστε στα ερωτήματα που θέτει η αφηγήτρια για τους πρόσφυγες. Σήμερα στην πατρίδα μας υπάρχουν και πρόσφυγες και μετανάστες. Να κάνετε λόγο για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Να προτείνετε λύσεις.
3. Συζητήστε με τον δάσκαλό σας ποια στοιχεία παράδοσης και πολιτισμού έφεραν οι Μικρασιάτες στην Ελλάδα.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Ένας στρατιώτης μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο

Ποιος θα μας φέρει λίγον ύπνο εδώ που βρισκόμαστε;
 Θα μπορούσαμε τότες τουλάχιστο
 να ιδούμε πως έρχεται τάχατε η μάνα μας
 βαστάζοντας στη μασχάλη της ένα σεντόνι λουλακιασμένο*
 με μια ποδιά ζεστασιά και κατιφέδες* από το σπίτι μας.
 Ένα φθαρμένο μονόγραμμα στην άκρη του μαντιλιού:
 ένας κόσμος χαμένος.

Τριγυρίζουμε πάνω στο χιόνι με τις χλαίνες* κοκαλιασμένες.
 Ποτέ δεν βγήκε ο ήλιος σωστός απ' τα υψώματα του Μοράβα,
 ποτέ δεν έδυσε ο ήλιος αλάβωτος απ' τ' αρπάγια της Τρεμπεσίνας.
 Τρεκλίζω στον άνεμο χωρίς άλλο ρούχο,
 διπλωμένος με το ντουφέκι μου, παγωμένος και ασταθής.

(Σαν ήμουνα μικρός καθρεφτιζόμουνα στα ρυάκια
 της πατρίδας μου
 δεν ήμουν πλασμένος για τον πόλεμο).

Δε θα μου πήγαινε αυτή η προσβολή περασμένη υπό μάλης*,
 δε θα μου πήγαινε αυτό το ντουφέκι αν δεν ήσουν εσύ,
 γλυκό χώμα που νιώθεις σαν άνθρωπος,
 αν δεν ήτανε πίσω μας λίκνα* και τάφοι που μουρμουρίζουν
 αν δεν ήτανε άνθρωποι κι αν δεν ήταν βουνά με περήφανα
 μέτωπα, κομμένα θαρρείς απ' το χέρι του θεού
 να ταιριάζουν στον τόπο, στο φως και το πνεύμα του.

Η νύχτα μάς βελονιάζει τα κόκαλα μέσα στ' αμπριά*.
 εκεί μέσα
 μεταφέραμε τα φιλικά μας πρόσωπα και τ' ασπαζόμαστε
 μεταφέραμε το σπίτι και την εκκλησιά του χωριού μας
 το κλουβί στο παράθυρο, τα μάτια των κοριτσιών,
 το φράχτη του κήπου μας, όλα τα σύνορά μας,
 την Παναγία με το γαρούφαλο, ασίκισσα*,
 που μας σκεπάζει τα πόδια πριν απ' το χιόνι,
 που μας διπλώνει στη μπόλια* της πριν απ' το θάνατο.

* λουλακιασμένο
 σεντόνι: σεντόνι
 πλυμένο με λουλάκι,
 μια γαλάζια ουσία που
 παλιότερα ξέβγαζαν τα
 ρούχα για να πάρουν
 πιο λευκό χρώμα

* κατιφέδες (ο κατιφές):
 είδος λουλουδιών

* χλαίνες (η
 χλαίνη): στρατιωτικά
 πανωφόρια

* υπό μάλης: κάτω από
 τη μασχάλη

* λίκνα (το λίκνο): κλίνες
 βρεφών· μεταφορικά,
 τόποι στους οποίους
 γεννήθηκε κάτι πολύ
 σπουδαίο, κοιτίδες

* αμπριά (το αμπρί):
 καταφύγια που προστα-
 τεύουν τους στρατιώτες
 στον πόλεμο

* (η) ασίκισσα (ο
 ασίκης): λεβέντισσα,
 γενναία

* (η) μπόλια: γυναικείο
 μαντίλι για το κεφάλι,
 πετσέτα

Μα ό, τι κι αν γίνει εμείς θα επιζήσουμε.
Άνθρωποι κατοικούν μες στο πνεύμα της Ελευθερίας
αμέτρητοι,
Άνθρωποι όμορφοι μες στη θυσία τους, Άνθρωποι.
Ένας μεγάλος καταυλισμός είναι η έννοια της αρετής.
Το ότι πεθάναν, δεν σημαίνει πως έπαψαν να υπάρχουν εκεί,
με τις λύπες, τα δάκρυα και τις κουβέντες τους.
Ο ήλιος σας θα 'ναι ακριβά πληρωμένος.
Αν τυχόν δεν γυρίσω, ας είστε καλά,
σκεφτείτε για λίγο πόσο μου στοίχισε.

(Σαν ήμουνα μικρός καθρεφτιζόμουνα στα ρυάκια
της πατρίδας μου
δεν ήμουν πλασμένος για τον πόλεμο).

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να βάλετε έναν τίτλο σε κάθε στροφή του ποιήματος.
2. Γιατί ο στρατιώτης λέει πως το μονόγραμμα του μαντιλιού είναι «ένας κόσμος χαμένος»;
3. Γιατί το όπλο δεν αποτελεί προσβολή στη συγκεκριμένη περίπτωση;
4. Βρείτε και συζητήστε τα σημεία εκείνα όπου εκφράζει ο στρατιώτης συναισθήματα για τους δικούς του και τον τόπο του.

- Βιογραφία του Νικηφόρου Βρεττάκου υπάρχει στη σελίδα 50.

Γιάννης Μπεράτης

[Στα βουνά της Αλβανίας]

Όλος ο κάμπος ήτανέ έρημος κι ο δρόμος, μακρύς-μακρύς και κατάλευκος, απλωνότανε μπροστά μας. Προχωρούσαμε γρήγορα με βήμα, και αμίλητοι. Από δω και πάνω, φαίνεται, ήταν τα τελευταία ελάχιστα χιλιόμετρα δρόμου που εξουσιάζαμε ακόμη εμείς, το ακρότατο όριο των δικών μας συγκοινωνιών, γιατί πιο πέρα ο ίδιος δρόμος χρησίμευε για τους Ιταλούς.

Κείνη την ώρα, μες στην απέραντη σιγή και τη νέκρα, ακούστηκε, πίσ' απ' τις πλάτες μας, η πρώτη κανονιά.

Σε μια στιγμή όλο το φεγγαρολουσμένο νεκρό τοπίο, από ανοιχτοφιστική γινόταν άξαφνα κοκκινόμαυρο με τις εκρήξεις, με τις λάμψεις, με τους καπνούς που μας τυλίγανε δεξιά κι αριστερά. Δυο οβίδες είχαν σκάσει πολύ κοντά μας, μες στον κάμπο, δεξιά κι αριστερά του δρόμου, και σε λίγο άλλες δυο πέσανε κάπου εκεί. Μέναμε ακίνητοι, ορθοί, αποσβολωμένοι*, αλαλιασμένοι* μην ξέροντας όλοι μας τι να κάνουμε, πού να πάμε. «Πέστε κάτω! πέστε κάτω! Μην τρέχετε!», φώναξα για μια στιγμή, και πέσαμε όλοι μπρούμυτα, με το μούτρο πάνω στο χώμα. Ο βομβαρδισμός εξακολουθούσε με μια μαθηματική κανονικότητα και πρώτα έβλεπες τη λάμψη απ' τις απέναντι μπούκες των κανονιών κι ύστερα —δεν ξέρεις από πού— άκουγες πάνω, μα ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι σου, αυτό το υστερικό σφύριγμα της οβίδας που σκίζει σαν αστραπή τον αέρα ή εκείνο το ακόμη χειρότερο βραχνιασμένο χρου-χρου-χρου, που κάνει σαν χάνει πια τη φόρα της και πρέπει να πέσει κάπου δίπλα σου.

Πέφτανε δίπλα μας, δεξιά, αριστερά, λίγο πιο μπρος, λίγο πιο πίσω. Το μεγάλο μαρτύριο, η μεγάλη αγωνία ήτανε πως στις ελάχιστες στιγμές ησυχίας που μεσολαβούσανε, αναρωτιόσουνα αγωνιωδώς αν πρέπει να μείνεις σ' αυτή τη θέση που βρίσκεσαι ή πρέπει να πας να πέσεις πάρα πέρα. Ναι, ήτανε ένα φοβερό παιγνίδι από πιθανότητες κι από τύχη, που δεν ήξερες να βρεις και να του δώσεις καμιά απάντηση.

Μα σιγά-σιγά, όσο ο βομβαρδισμός εξακολουθούσε, όσο έβλεπες πως —περίεργα!— δεν παθαίνεις τίποτα, όσο έβλεπες κι όλους τους άλλους γύρω σου άθικτους, που σε κάθε ανάπαυλα ανασήκωναν το κεφάλι και κάτι φώναζαν ο ένας στον άλλον, άρχιζες σιγά-σιγά, ναι, να αισιοδοξείς — κι ενώ στην αρχή έλεγες πως κάθε οβίδα προορίζεται για σένα, πως έρχεται ίσια καταπάνω σου, τώρα άρχιζες κάπως να παρακολουθείς ένα θέαμα που σε περιστοιχίζει κι απλώς να φυλάγεσαι σε κάθε σφύριγμα. Δηλαδή η οβίδα κι ο θάνατός σου δεν ήταν πια αλληλένδετα όπως στην αρχή. 'Όλ' αυτά, βέβαια, δεν τα σκεφτόσουνα, όλ' αυτά τα λέω, ίσως, τώρα — μα είμαι βέβαιος πως ένστικτα έτσι τα 'νιωθες και τότε.

Έγινε για μια στιγμή μια μεγάλη ανάπαυλα. Περιμέναμε, περιμέναμε ακί-

* αποσβολωμένοι
(αποσβολώνω):
αμήχανοι

* αλαλιασμένοι
(αλαλιάζω): ταραγμένοι, ζαλισμένοι

νητοι αρκετή ώρα — κι επιτέλους σηκωθήκαμε. Είχε σταματήσει ο βομβαρδισμός; Η ώρα θα ταν περίπου μία.

Τραβήξαμε όλοι προς το μέρος που χαμε αφήσει τα μηχανήματα, μα δεν είχαμε κάνει μερικά μέτρα πάνω στο δρόμο, όταν το πανηγύρι ξανάρχισε.

Πέσαμε όπως-όπως ο ένας πάνω στον άλλο μέσα στο πλαινό χαντάκι του δρόμου — κι ήταν καιρός, γιατί η οβίδα έσκασε άξαφνα ακριβώς δίπλα μας και μας σκέπασε όλους με πέτρες και με χώματα. Στο χαντάκι που χαμε πέσει ήτανε στεκάμενα νερά, λάσπες, βόρβορος*. Είχαμε πασαλείψει τα μούτρα μας, τους μανδύες μας — όλη η μια πλευρά μου, όταν ανασηκώθηκα, ήταν μια πηχτή γλοιώδης* λάσπη, και τα γάντια ήτανε μούσκεμα απ' αυτό το ακαθόριστο υγρό που βρομούσε φοβερά μόλις έφερνες το χέρι σου κοντά στο πρόσωπό σου.

Φτάσαμε, επιτέλους, στα μηχανήματά μας. Η κατάστασή μας ήτανε πραγματικά φοβερή. Αν τώρα ήτανε έτσι, τι θα γινότανε σαν θα χάραζε και θα προχωρούσε η μέρα; Πώς θα καθόμαστε σ' αυτή τη Σούκα που δεν συναντούσες ψυχή ζώσα* και κάτω από ένα συνεχή βομβαρδισμό, τελείως ακάλυπτοι κι όλοι μας τελείως άπειροι;

Καθόμαστε αποκαμωμένοι πάνω στα κιβώτια και τα δέματα με τα μάτια μας κολλημένα στο απέναντι βουνό, για να δούμε τη λάμψη και να πέσουμε κάπου εγκαίρως. Ευτυχώς ο Νώντας είχε κι άλλο κονιάκ. Ας είναι ευλογημένος ο άνθρωπος. Ο Ανανίου όλο φώναζε μυτερά πως κάτι πρέπει να κάνουμε, πως δεν είναι κατάσταση αυτή. Βέβαια, είχε δίκιο. Άλλα τι; Τι; Η ώρα ήτανε δύο πια και το φεγγάρι φώτιζε πάλι σαν μέρα όλο αυτό το απονεκρωμένο τοπίο που είχε πάλι άξαφνα ηρεμήσει και που πάνω του βασίλευε μια απόλυτη σιωπή.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Με αφορμή όσα γράφονται στο κείμενο να περιγράψετε: α) την εξωτερική εμφάνιση και β) τα συναισθήματα των Ελλήνων στρατιωτών.
2. Ποιες λέξεις, φράσεις ή έννοιες του κειμένου δικαιολογούν τον τίτλο [Στα βουνά της Αλβανίας], που δόθηκε στο απόσπασμα που διαβάσατε;

Γιάννης Μπεράτης

(Αθήνα 1905-1968)

Πεζογράφος, από τους χαρακτηριστικότερους συγγραφείς της πολεμικής λογοτεχνίας μας. Η συμμετοχή του στον Πόλεμο του 1940 και στην Εθνική Αντίσταση επηρέασε έντονα τα λογοτεχνικά κείμενά του. Η προβολή του ανθρώπινου στοιχείου στις δύσκολες στιγμές του πολέμου αποτελεί γνώρισμα των έργων του. Βιβλία του: *Η διασπορά, Αυτοτιμωρούμενος, Το πλατύ ποτάμι, στο οποίο οφείλει και την αναγνώρισή του, το Οδοιπορικό του '43, ο Στρόβιλος*.

Άλκη Ζέη

[Η παρέλαση]

«Η παρέλαση» αποτελεί χαρακτηριστικό απόσπασμα του μυθιστορήματος *Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου*. Ο μικρός ήρωας, ο Πέτρος, μαζί με την αδελφή του την Αντιγόνη και τους φίλους του Σωτήρη και Γιάννη, παίρνει μέρος στην αντίσταση ενάντια στους κατακτητές, εκθέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή του. Στο τμήμα που ακολουθεί, γίνεται θεατής της πιο παράξενης παρέλασης της ζωής του, που του δίνει την οδυνηρή ευκαιρία να αντικρίσει κατάματα τη σκληρή πραγματικότητα.

ΟΠέτρος δεν το 'θελε να πεθάνει από πείνα. Προχωρούσε στην άγνωστη γειτονιά. Ένιωσε τα μάτια του να τον τσούζουν από τα δάκρυα που δεν έβγαιναν. Είχε διαβάσει για ένα αγοράκι σαν και κείνον, που πεινούσε κι αυτό, μα έκανε χίλια δυο κατορθώματα σε μια επανάσταση στο Παρίσι, στα παλιά χρόνια. Έτρεχε από οδόφραγμα σε οδόφραγμα, κουβαλούσε φισέκια, έφερνε μηνύματα στους επαναστάτες... Γαβριά τον λέγανε, δεν ήταν τ' όνομά του, αλλά το παρατσούκλι του. Άραγε τον τραβούσε και κείνον τόσο δυνατά το στομάχι; Ο Πέτρος έσκασε μόνο δύο λάστιχα σε γερμανικά φορτηγά, το ένα, μάλιστα, λέει πως το 'κανε ο Σωτήρης. Ούτε οδοφράγματα ούτε φοιτητές με τα λάβαρα μπροστά ούτε τίποτα.

Μόνο ένας ένας πέφτουν στο δρόμο οι διαβάτες από την πείνα. Μήπως έπεσε κι ο Γιάννης και έχει τόσες μέρες να φανεί; Την τελευταία φορά είχε τόσο αδυνατίσει, που το μπαλάκι του πιγκ πογκ στο λαιμό του* είχε τόσο ξεπεταχτεί ακόμα πιο πολύ, θαρρείς σε λίγο θα 'φευγε από το λαρύγγι του και θα 'κανε γκελ χάμω.

Κατάλαβε πως είχε μπερδευτεί σε άγνωστα δρομάκια και προχώρησε να στρίψει, να βγει στη μεγάλη λεωφόρο, κι από κει ήξερε να πάει. Έστριψε και νόμισε πως ονειρεύεται.

Πέρα, από τη μεγάλη λεωφόρο, ερχότανε μια αλλόκοτη λιτανεία. Βάδιζε κόσμος πολύς, βουβός, λες και ήτανε μαγεμένος. Μπροστά πηγαίνανε ανάπηροι πάνω στα καροτσάκια τους, που τα 'σπρωχναν νοσοκόμες, ντυμένες τις στολές τους. Πιο πίσω άλλοι ανάπηροι με τα δεκανίκια τους και πάρα πίσω κόσμος, κόσμος ατέλειωτος, που κρατούσανε τεντωμένα άσπρα πανιά* που γράφανε πάνω τους με τεράστια μαύρα γράμματα: «ΠΕΙΝΑΜΕ». Δεν ακουγόταν άλλος θόρυβος παρά το γκαπ γκουπ από τα δεκανίκια πάνω στην άσφαλτο. Ύστερα ακούστηκαν και ξερά κλακ κλικ από αυτόματα που τα οπλίζανε. Γύρισε ο Πέτρος και είδε να έρχονται από παντού καραμπινιέροι*. Ο κόσμος προχωρούσε σαν να μη

* το μπαλάκι του πιγκ πογκ στο λαιμό του: εννοεί το καρύδι του λάρυγγα, δηλαδή τη στρογγυλή προεξοχή που φουσκώνει όταν καταπίνουμε

* τεντωμένα άσπρα πανιά είναι τα πανό

* καραμπινιέροι (ο καραμπινιέρος): οπλισμένοι Ιταλοί αστυνομικοί

συνέβαινε τίποτα. Ο Πέτρος θα ’θελε να το βάλει στα πόδια, μα στεκότανε καρφωμένος, λες και τον είχανε μαγέψει. Τα καροτσάκια με τους ανάπηρους όλο και πλησίαζαν, ο αέρας ανέμιζε σαν σημαίες τα μαντίλια των νοσοκόμων.

Ο Πέτρος είχε πάει, μια φορά στη ζωή του, σε παρέλαση με το σχολείο. Την 25η Μαρτίου, πριν τον πόλεμο. «Είναι υποχρεωτικό», τους είχε πει ο κύριος Λουκάτος. «Όποιος δεν έρθει δε θα πάρει βαθμό». Ο Πέτρος έτσι κι αλλιώς θα πήγαινε, γιατί ήθελε πολύ να φορέσει την μπλε στολή του φαλαγγίτη*. Ο διευθυντής τους είχε πει, μόλις περάσουν μπροστά από την εξέδρα των επισήμων, να φωνάξουνε: «Ζήτω ο αρχηγός! Ζήτω η Ελλάδα!». Ο Σωτήρης και η παρέα του, πέντε έξι αγόρια από τα θηρία της τάξης, αντί να φωνάξουν «Ζήτω ο αρχηγός! Ζήτω η Ελλάδα!», φωνάζανε: «Ζήτω ο μαϊντανός! Ζήτω η φασουλάδα!». Δεν ακουγότανε βέβαια, γιατί οι φωνές τους μπερδεύοταν με των άλλων παιδιών, μα ο Πέτρος που ήταν πλάι τους τους άκουσε και θύμωσε:

— Αν δεν πάψετε, θα το πω στον κύριο, είπε στο Σωτήρη που ήταν δίπλα του στη γραμμή.

Ο Σωτήρης το ’ξερε καλά πως δε θα μαρτυρούσε ποτέ, κι όμως το ’πε στους άλλους και τον βγάλανε «χαφιεδάκι»*. Πέρασε ολόκληρος μήνας, ώσπου να το ξεχάσουνε και να τον πάρουνε πάλι στην ομάδα του φουτμπόλ, κι ο Πέτρος πίστευε πως, αν δεν ήτανε καλός τερματοφύλακας, δε θα του το ’χανε ποτέ συγχωρέσει. Για τον αρχηγό δεν τον ένοιαζε και τόσο, μα δεν ανεχότανε να κοροϊδεύουν την ΠΑΤΡΙΔΑ. «Η πατρίδα είναι η πιο μεγάλη αγάπη της ζωής μας». Το παρήγγειλε κι ο θείος Άγγελος, το ’λεγαν και τα βιβλία. Μα τούτος τώρα δα ο κόσμος που περνούσε βουβός, δεν έλεγε τίποτα για την πατρίδα που στέναζε. Δεν τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο. Δε γράφανε τα λάβαρά τους «Ζήτω η Ελλάδα! Ζήτω το Έθνος!». Μόνο «ΠΕΙΝΑΜΕ». Δε θυμάται ποτέ στην ιστορία να διάβασε ο Πέτρος για κανέναν ήρωα που να φώναζε «Πεινάω». Ακόμα και στην πολιορκία του Μεσολογγιού, που πέθαιναν στην πείνα, φώναζαν «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Η βουβή παράτα* σταμάτησε απότομα, εκεί μπροστά του, αντίκρυ, κι αντίκρυ με τους καραμπινιέρους. Κλικ κλακ, τώρα θα χτυπήσουν. Ο Πέτρος περίμενε να δει τον κόσμο να κάνει μεταβολή και τις νοσοκόμες να γυρίζουν τα καροτσάκια πίσω. Να όμως που μια νοσοκόμα προχωρούσε αργά αργά. Μέσα στο καροτσάκι που σπρώχνει μπροστά της ήτανέ ένας τραυματίας με τα δυο πόδια κομμένα. Θα χτυπήσουν, θα χτυπήσουν... Ο Πέτρος έκλεισε τα μάτια. Δεν ακούγεται τίποτα. Όταν τα ξανάνοιξε, οι καραμπινιέροι είχαν κατεβάσει τα όπλα. Όλα τα καροτσάκια ξεκινούν, μαζί κι οι ανάπηροι με τα δεκανίκια, κι ο κόσμος... σπάνε τη γραμμή των Ιταλών και προχωρούν.

* **του φαλαγγίτη**
(ο φαλαγγίτης): οι φαλαγγίτες ήταν μέλη ομάδων, οργανωμένων με στρατιωτικό τρόπο, σε φασιστικά καθεστώτα. Στο κείμενο η συγγραφέας εννοεί τους φαλαγγίτες της Νεολαίας του δικτατορικού καθεστώτος του Ιωάννη Μεταξά, που αναφέρεται ως «αρχηγός» στη συνέχεια

* (το) «χαφιεδάκι»:
μικρός χαφιές,
προδότης, καταδότης

* (η) **παράτα:** η παρέλαση

ΓΙΑΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Βάσως Κατράκη, «Για τους στρατιώτες» (λιθόγραφη αφίσα)

Άλκη Ζέη

(Αθήνα 1925)

Έζησε πολλά χρόνια στο εξωτερικό, είτε στη Ρωσία είτε αυτοεξόριστη στο Παρίσι, μετά τη δικτατορία του 1967. Το πρώτο μυθιστόρημά της, *Το καπλάνι της βιτρίνας* (1963), θεωρείται σταθμός στην ιστορία της νεότερης παιδικής λογοτεχνίας μας. Το συγγραφικό έργο της, γενικά, είναι αυτοβιογραφικό, με έντονα βιωματικά στοιχεία, και αναφέρεται στη σύγχρονη ελληνική ιστορία και στους αγώνες του ανθρώπου για έναν καλύτερο κόσμο. Έγραψε τα βιβλία *Κοντά στις ράγες*, *Ο θείος Πλάτων*, *Τα παπούτσια του Αννίβα*, *Η μοβ ομπρέλα*, *Η Αλίκη στη χώρα των μαρμάρων* (για παιδιά). *Η αρραβωνιαστικά του Αχιλλέα* (για μεγάλους). Για το βιβλίο της *Ματίας ο Α' τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας* (1993).

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Πώς χαρακτηρίζετε την «αλλόκοτη λιτανεία» των ανθρώπων; Να τη συγκρίνετε με τη μαθητική παρέλαση που αναθυμάται ο Πέτρος και να διαπιστώσετε τις διαφορές τους.
2. Να σχολιάσετε τη φράση: «Για τον αρχηγό δεν τον ένοιαζε και τόσο, μα δεν ανεχότανε να κοροϊδεύουν την ΠΑΤΡΙΔΑ».
3. Υπάρχουν φράσεις ή παράγραφοι του κειμένου που να σας έκαναν να γελάσετε; Γιατί σας προκάλεσαν το γέλιο;
4. Ο Πέτρος ταξιδεύει με τη μηχανή του χρόνου, συναντά τον Λευτέρη στο κείμενο «Ο μικρός μπουρλοτιέρης» (σελ. 198-200) και του παίρνει συνέντευξη. Φανταστείτε αυτή τη συνέντευξη και καταγράψτε την.

Ζωρζ Σαρή

Τα κουλουράκια

Το κείμενο, στη συνέχεια, ανήκει στο μυθιστόρημα *Κόκκινη κλωστή δεμένη...*, στο οποίο περιέχονται στιγμιότυπα από την περίοδο της Κατοχής, την πείνα, την ηρωική αντίσταση του ελληνικού λαού, αλλά και εικόνες από την απελευθέρωση. Η πρωταγωνίστρια, η Ζωή (πρόκειται για τη συγγραφέα), που θέλει να γίνει ηθοποιός, πηγαίνει κουλούρια στον Δήμο, έναν φυλακισμένο συναγωνιστή της.

Kλέφτρα, άτιμη και ψεύτρα. Χτες, ο καραγκιόζης μου (το άλλο «εγώ» που κλείνω μέσα μου, το «σκοτεινό βάθος της συνειδήσεως», όπως το εξηγεί η περισπούδαχτη* αδερφή μου), μου πέταξε κατάμουτρα αυτά τα λόγια κι εγώ δε βρήκα ούτε μια τόση δα λεξούλα να τον αποστομώσω*. Ούτε καν τη λέξη «πεινάω», γιατί το μεσημέρι, δηλαδή λίγες ώρες πριν να γίνει το κακό, είχα φάει και μάλιστα καλοφάει.

Αθηνά μου, όταν θα γίνουμε δυο γριούλες με άσπρα μαλλιά και θα λέμε για τα παλιά, τότε μόνο θα σου φανερώσω την καθαρή αλήθεια για τα κουλουράκια. Τώρα ντρέπομαι να σε κοιτάξω στα μάτια. Θα καταχωνιάσω* σ' ένα απόκρυφο μέρος την εξομολόγησή μου, μην τυχόν και τη διαβάσει μάτι ανθρώπου.

Λοιπόν αρχίζω:

Ο Δήμος είναι κλεισμένος στις φυλακές Αβέρωφ.

Ο Δήμος είναι ηθοποιός. Σε μια γιορταστική συγκέντρωση που κάναμε σ' ένα σχολείο στην Κυψέλη, μια μέρα απάγγειλε το Δωδεκάλογο του γύφτου, του Παλαμά, με τη δυνατή, ωραία, ζεστή φωνή του. Θυμάμαι αυτούς τους στίχους:

*Εμείς δε γονατίσαμε σκυφτοί
τα πόδια να φιλήσουμε τον δυνατού
σαν τα σκουλήκια που πατεί μας...*

Δεν πρόλαβε να τους αποτελειώσει, μπήκαν μέσα κάτι μαυριδεροί άνθρωποι με «καβουράκια»* και τον συλλάβανε.

Ο Δήμος είναι πρωτοξάδερφος της Αθηνάς. Στην Αθήνα δεν έχει άλλο άνθρωπο να τον φροντίζει έξω από τη θεία του, δηλαδή τη μάνα της Αθηνάς. Αυτή ετοιμάζει τα δέματα που του πηγαίνουμε στις φυλακές.

Χτες το μεσημέρι, αφού με καλοτάισε —πάντα κάτι μαγειρεύει η κυρία Βασιλείου, της στέλνουν οι δικοί της από το χωριό—, την ώρα που σηκωνόμουνα να φύγω, μου έδωσε ένα μεγάλο χαρτονένιο κουτί.

*η περισπούδαχτη:
η σοβαροφανής
και βαθυστόχαστη·
ειρωνικά είναι αυτή
που τα ξέρει όλα

*να αποστομώσω
(αποστομώνω): να
φέρω κάποιον σε
δύσκολη θέση, ώστε να
μην ξέρει τι να πει

*θα καταχωνιάσω
(καταχωνιάζω): θα
κρύψω με προσοχή

(τα) «καβουράκια»
(το καβουράκι):
τα μικρά ανδρικά
καπέλα. Οι άνθρωποι
με τα «καβουράκια»
ήταν Έλληνες που
συνεργάζονταν με τον
κατακτητή

— Για το Δήμο, κουλουράκια, να του τα πας. Τα 'φτιαξα μ' αληθινό αλεύρι. Κακομοίρα μου, φρόντισε να χεις τα μάτια σου χαμηλά, να μη σε μυριστούν τα σκυλιά και σε χώσουνε και σένα στη φυλακή. Άντε, και με την ευχή της Παναγίας.

Το επισκεπτήριο στου Αβέρωφ* είναι στις πέντε. Είχα τρεις ώρες μπροστά μου. Πέρασα από το σπίτι μας. Ήταν άδειο. Λείπανε όλοι: ο πατέρας, η μητέρα και η Ειρήνη. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και πήρα να διαβάζω ένα βιβλίο. Το κουτί το είχα βάλει πάνω στο τραπέζι, λίγο πιο πέρα. Ορκίζομαι στην ιερή φιλία που με δένει με την Αθηνά πως μέχρι εκείνη τη στιγμή η «κακή σκέψη» δε μου είχε περάσει από το νου. Ήρθε ξαφνικά, εκεί που δεν την περίμενα. Σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα το κουτί. «Πώς να ναι άραγε τα κουλουράκια; Έχουν φαρδιά τρύπα στη μέση;». Σηκώθηκα, έλυσα προσεχτικά το σπάγκο, ξεδίπλωσα το χαρτί που περιτύλιγε το κουτί και σήκωσα το καπάκι. Πρώτα η μυρουδιά μου χτύπησε στη μύτη. Λες και ξεφούρνιζαν εκείνη τη στιγμή. Καλοψημένα, στρογγυλά στρογγυλά, με μια τρύπα στη μέση σαν δραχμή. «Ας δοκιμάσω ένα, δεν είναι δα και μετρημένα», είπα κι έφαγα ένα. Ούτε προπολεμικό να ήταν!

Και τώρα, ας πω τη συνέχεια, γρήγορα, να ξεμπερδεύω.

Πήγα και ξάπλωσα στο κρεβάτι, με το κουτί. Με το ένα χέρι κρατούσα το βιβλίο, με τ' άλλο το κουλουράκι, το δεύτερο, το τρίτο, το τέταρτο. Αυτό έγινε χτες και το θυμάμαι καλά. Ήμουν στον παράδεισο. Ο Δήμος δεν ήταν φυλακή, ο πατέρας δεν γκρίνιαζε συνέχεια: «Προσοχή στο λάδι, σταγόνα σταγόνα, να μας κρατήσει». Η μητέρα δεν είχε αδυνατίσει κι ο μπουφές μας ήταν γεμάτος γλυκά. Μια χοντρή γομολάστιχα είχε σβήσει τον πόλεμο. Ξάφνου, ο κακομούτσουνος καραγκιόζης μου μου τράβηξε μια κλοτσιά κι από τον ουρανό βρέθηκα χάμω στη γη. Στο πλάι μου, μέσα στο κουτί, είχαν απομείνει πέντε κουλουράκια, μόνο πέντε! Ζαλίστηκα. Έπρεπε να βρω, αμέσως, έναν τρόπο να πεθάνω. Ο Δήμος, για τη δική μου λευτεριά, μέσα στη φυλακή κρύωνε και πεινούσε, μπορεί και να τον τουφέκιζαν, κι εγώ του είχα φάει τα κουλουράκια του. Ο καραγκιόζης μου, καθισμένος πάνω στα στραβοκάνικα ποδάρια του, χασκογελούσε και ψιθύριζε: «Είσαι μια κλέφτρα και μια άτιμη και σε λίγο θα γίνεις και ψεύτρα». Σηκώθηκα, τύλιξα μάνι μάνι το κουτί, το έδεσα με το σπάγκο, το έβαλα σ' ένα δίχτυ κι ετοιμάστηκα για το επισκεπτήριο. Στο δρόμο συγύριζα

* Στις φυλακές του Αβέρωφ, στην Αθήνα, φυλάκιζαν τους αγωνιστές, και στην περίοδο της Κατοχής και στην περίοδο του Εμφυλίου πολέμου.

Χαρακτηριστική σκηνή από την περίοδο της Κατοχής στην Αθήνα
(Η κατοχή. Κώστα Παράσχου. Φωτογραφικά τεκμήρια, εκδ. Ερμής)

Συσσίτιο, (φωτογραφία της Βούλας Παπαϊωάννου)

το ψέμα μου. Μια κι ο φύλακας ψάχνει τα δέματα, μπας και κρύβουνε κανένα σουγιά, μαχαίρι ή όπλο, αν ποτέ ο Δήμος, μια μέρα, πει στη μάνα της Αθηνάς «Τί ωραία που ήταν τα πέντε κουλουράκια που μου έστειλες, καλή μου θεία», και κείνη μπήξει τις φωνές «ΠΕΝΤΕ; δε λες καλύτερα πενήντα», η απάντηση έπρεπε να δοθεί τώρα: «Τα έκλεψε ο φύλακας, ο δήμιος, ο εχθρός που ρουφάει το αίμα του λαού».

Στάθηκα στην ουρά μαζί με τις άλλες γυναίκες κι όταν έφτασε η σειρά μου, ο φύλακας, ο «κλέφτης» μου, με ρώτησε: «Για ποιον είναι;». Είπα το όνομα του Δήμου. Πήρε το πακέτο από τα χέρια μου και μου είπε: «Ο ηθοποιός μας; Περίμενε, κορίτσι μου, να πάω να σου τον φωνάξω». «Όχι, όχι, δε χρειάζεται, είμαι πολύ βιαστική...», του απάντησα κι έφυγα.

Σήμερα πέρασα από το σπίτι της Αθηνάς για να της ζητήσω, τάχατες, κάποιο βιβλίο. «Τί κάνει ο Δήμος;», με ρώτησε η μάνα της. «Τον είδες;». «Όχι, δε μ' άφησαν...», και συνέχισα βιαστικά: «Και ξέρετε τι λέγανε οι γυναίκες στην ουρά; Πως οι φύλακες ξαφρίζουνε τα δέματα».

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να χαρακτηρίσετε την ηρωίδα με βάση τη συμπεριφορά της, αλλά και τις σκέψεις τις οποίες κάνει.
2. Ο πόλεμος προξενεί μεγάλες καταστροφές και αλλάζει εντελώς τη ζωή των ανθρώπων.
Ποιες αλλαγές επιφέρει στον χαρακτήρα τους;
3. Τι ήταν ο «καραγκιόζης» για τη Ζωή; Αν βρισκόσαστε στη θέση της, τι θα κάνατε;
4. Αν συναντούσατε την ηρωίδα, τι θα τη ρωτούσατε για την πράξη της; Γράψτε τον διάλογο που νομίζετε ότι θα κάνατε μαζί της.

Ζωρζ Σαρή

(Αθήνα 1925-2012)

Σπούδασε θέατρο, την κέρδισε όμως η λογοτεχνία για παιδιά και για νέους. Ασχολήθηκε κυρίως με το ιστορικό μυθιστόρημα, το θέατρο, το διήγημα και τη μετάφραση. Τα θέματα των βιβλίων της τα αντλεί από τη ζωή της και τους αγώνες στην Κατοχή. Μερικά από τα έργα της είναι: *Ο θησαυρός της Βαγίας*, *Τα γενέθλια*, *Τα Χέγια*, *Το παραράδιασμα*, *Κρίμα κι άδικο*, *Το γαϊτανάκι*, *Νινέτ* (τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας, το 1994), *Ο χορός της ζωής*.

Γιάννης Ρίτσος**Λαός**

Ο Γιάννης Ρίτσος έγραψε τα Δεκαοχτώ λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας μετά από παράκληση του Μίκη Θεοδωράκη να μελοποιήσει κάτι δικό του. Τα περισσότερα γράφτηκαν μέσα σε μία ημέρα, στις 16 Σεπτεμβρίου 1968. Στα τραγούδια αυτά ο ποιητής, συνεχίζοντας την παράδοση του δημοτικού τραγουδιού, εκφράζει την πίστη του στη δύναμη και τη συνέχεια του ελληνισμού.

Μικρός λαός και πολεμά δίχως σπαθιά και βόλια
για όλου του κόσμου το ψωμί, το φως και το τραγούδι.

Κάτω απ' τη γλώσσα του κρατεί τους βόγκους και τα ζήτω
κι αν κάνει πως τα τραγουδεί ραγίζουν τα λιθάρια.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να σχολιάσετε τον πρώτο στίχο. Ποιες ιστορικές στιγμές του ελληνισμού σας θυμίζει;
2. Με ποιες λέξεις ή φράσεις δηλώνεται στο ποίημα η καταπίεση, αλλά και η αντρειοσύνη του ελληνικού λαού;
3. Το ποίημα έχει μελοποιηθεί από τον Μίκη Θεοδωράκη. Να βρείτε και να ακούσετε στην τάξη τη μελοποίησή του. Τι συναισθήματα σας δημιουργεί;

- Βιογραφία του Γιάννη Ρίτσου υπάρχει στη σελίδα 23.

Μαργαρίτα Λυμπεράκη

[Η εξέγερση]

Το Πολυτεχνείο αποτέλεσε την κορυφαία αγωνιστική πράξη του ελληνικού λαού στην περίοδο της επτάχρονης δικτατορίας (1967 -1974). Οι φοιτητές των Ανώτατων Σχολών της Αθήνας, με αφορμή δικά τους αιτήματα για καλύτερες σπουδές, κατέλαβαν το Πολυτεχνείο κατά το τριήμερο 15-17 Νοεμβρίου 1973 και ξεσήκωσαν τον λαό σε μεγάλη αντιδικτατορική διαδήλωση, με κεντρικό σύνθημα να πέσει το στρατοκρατικό καθεστώς, που με τη βία είχε καταλάβει την εξουσία. Μ' αυτή τους την πράξη συγκίνησαν όλο τον κόσμο. Η χούντα έστειλε αστυνομικές δυνάμεις και τεθωρακισμένα, που κατέπνιξαν τον μεγάλο αυτό ξεσηκωμό στο αίμα. Τα αποσπάσματα που ακολουθούν από το βιβλίο *Το Μυστήριο* μας μεταφέρουν στις κρίσιμες εκείνες ώρες.

Σάββατο 17 Νοεμβρίου 1973: το στρατιωτικό άρμα μπροστά από την πύλη του Πολυτεχνείου
(Μέρες του Νοέμβρη 1973. Φωτογραφίες, εκδ. Ερμής)

Είμαστε άοπλοι, είμαστε άοπλοι! Το μόνο μας όπλο είναι η πίστη μας για την ελευθερία!... Το μόνο όπλο είναι τα γυμνά μας στήθια!... Όπως και αν μας ξαναεπιτεθεί ο κατακτητής, με τανκς, με πολυβόλα, εμείς θα αντισταθούμε με τα γυμνωμένα στήθια μας! Γιατί πιστεύουμε ότι οι φαντάροι μας, τ' αδέλφια μας δε θα μας χτυπήσουν, δε θα σηκώσουν χέρι, δε θα ρίξουν στ' αδέλφια τους, δε θα χυθεί αδελφικό αίμα.

Είμαστε αδέλφια, όλοι είμαστε αδέλφια! Αγωνιζόμαστε ενάντια στη χούντα, στην ξενόδουλη χούντα. Στους ξενοκίνητους, στους πράκτορες της χούντας.

'Έλληνες, ελεύθεροι πολίτες που ακόμα βρίσκεστε κατά χιλιάδες στους δρόμους, μείνετε κοντά μας, μη φοβηθείτε τα τανκς που υπάρχουν στους δρόμους της Αθήνας. Είναι ακίνητα, μόλις κινηθούν πάρτε τα από πίσω ψάλλοντας τον Εθνικό ύμνο και οι φαντάροι θα σας χαιρετίσουν. Οι καρδιές των φαντάρων μας, που βρίσκονται μέσα στα τανκς, χτυπούν στο δικό σας παλμό.

Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο. Ελληνικέ λαέ, αυτή τη στιγμή

μαθαίνεις την αλήθεια, μαθαίνεις την αναγέννηση της χώρας μας. Η στρατοκρατία δεν μπόρεσε επί έξι χρόνια να ριζώσει το φόβο στις καρδιές μας.

Αυτή τη στιγμή ο φόβος έχει εξαφανιστεί. Η Λευτεριά έχει αναπτερώσει το ηθικό όλων των αγωνιζόμενων Ελλήνων.

Αυτή τη στιγμή οι νέοι, οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές, όλοι ενωμένοι, και οι στρατιώτες, αυτή τη στιγμή βρίσκονται κοντά μας. Γιατί αγωνιζόμαστε για μια καλύτερη Ελλάδα, αγωνιζόμαστε να φτιάξουμε ένα καλύτερο αύριο.

Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!... Σας μιλά ο ραδιοφωνικός σταθμός των ελεύθερων αγωνιζόμενων φοιτητών, των ελεύθερων αγωνιζόμενων Ελλήνων.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Συζητήστε στην τάξη για εκείνες τις φοβερές ημέρες. Να φέρετε πληροφορίες και για άλλες περιόδους της νεότερης ιστορίας μας, που η νεολαία αγωνίστηκε με απαράμιλλο θάρρος, σύνεση και ηρωισμό.
2. Να ακούσετε τη σχετική κασέτα με τα ηχογραφημένα ντοκουμέντα από τον ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου.
3. Αφού χωριστείτε σε ομάδες, να βρείτε και άλλο πληροφοριακό υλικό για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Να φτιάξετε αφίσες και να κάνετε έκθεση φωτογραφίας.
4. Να πάρετε συνεντεύξεις από ανθρώπους που έζησαν τα γεγονότα της εποχής εκείνης (φοιτητές, διανοούμενους, πολιτικούς, δημοσιογράφους κ.ά.).

Μαργαρίτα Λυμπεράκη

(Αθήνα 1919-2001)

Έγραψε μυθιστορήματα και θεατρικά έργα, στα οποία αποτύπωσε με ρεαλισμό, φαντασία και ποιητικότητα την καθημερινή ζωή. Ορισμένα από αυτά είναι: *Τα ψάθινα καπέλα*, *Τα δέντρα* (μυθιστορήματα), *Σπαραγμός*, *Ο άλλος Αλέξανδρος*, *Ο Άγιος πρίγκιψ*, *Για τον απόντα*, *Ζωή* (θεατρικά έργα).

Κώστα Περάκη, Φοιτητές

Κώστας Περάκης
(1928-2004)

Γλύπτης, ζωγράφος
και χαράκτης. Στο έργο
του χρησιμοποιεί λαϊκά
παραδοσιακά στοιχεία.

